

บทความอธิบาย

พระธรรมทิตัส

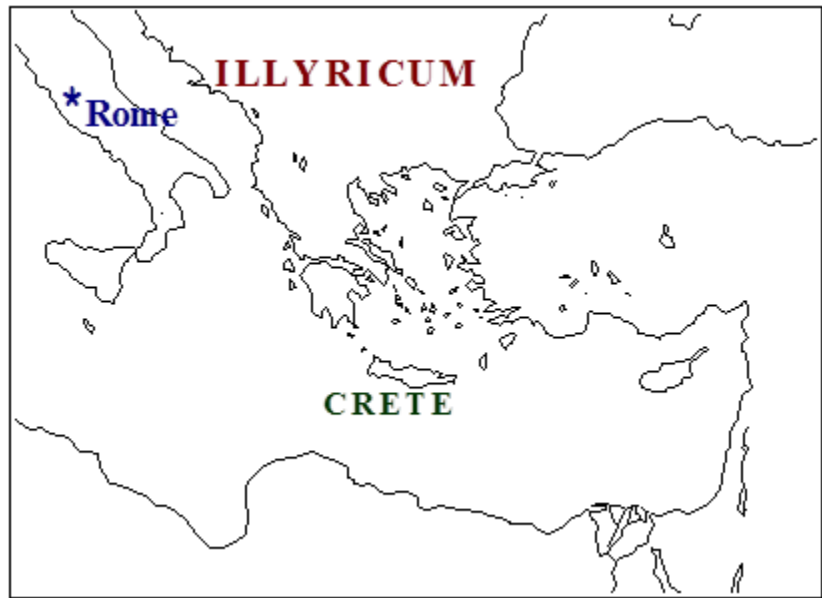
ฉบับ 2016

ดร. โทมัส แอล คอนสเตเบิล

บทนำ

เบื้องหลังทางประวัติศาสตร์

เปาโลอาจได้เขียนเขียนเกาะครีตมากกว่าหนึ่งครั้ง ดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้ที่ที่ท่านคงได้มีเวลาที่จะก่อตั้งคริสตจักรในเกาะครีตในการเดินทางของท่านไปยังกรุงโรมในฐานะนักโทษ (กจ. 27:7-13, 21) คริสตจักรแห่งนี้อาจได้เกิดขึ้นแล้วในตอนนั้น (เปรียบเทียบ กจ. 2:11) บางทีเปาโลได้กลับไปยังเกาะครีตหลังจากการปลดปล่อยของท่าน

จากการถูกจำคุกในกรุงโรมครั้งแรกของท่าน ในกรณีใดก็ตาม ท่านได้ไปที่นั่นและแนะนำให้ทิตัสคงอยู่ที่นั่นเมื่อท่านได้จากไป (ทต. 1:5)

เป็นที่ชัดเจนว่าเปาโลได้เขียนจดหมายฝากนี้ถึงทิตัส หลังจาก ท่านได้เขียน 1 ทิโมธี และ ก่อน ที่ท่านได้เขียน 2 ทิโมธี ทิตัส 3:12 ดูเหมือนจะบ่งบอกว่าแผนการต่างๆของท่านได้รับการจัดการ ณ จุดนี้มากกว่าเวลาที่ท่านได้เขียน 1 ทิโมธี 3:14[1] อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า เปาโลได้เขียนจดหมายฝากนี้ถึงทิตัสก่อนไม่ว่า 1 ทิโมธีหรือ 2 ทิโมธี[2]

ทิตัสเป็นคนต่างชาติชาวกรีก (กท. 2:3) บางที่ท่านได้มาเป็นคริสเตียนภายใต้อิทธิพลของเปาโลและภายหลังได้มาเป็นหนึ่งในบุตรบุญธรรมของอัครทูตนี้ (ทต.1:4) ทิตัสได้ออกไปกับเปาโลตั้งแต่พันธกิจเริ่มแรกของอัครทูตนี้ ท่านได้เดินทางไปกับเปาโลและบารนาบัสในภารกิจแห่งความเมตตาของพวกเขาต่อคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อเปาโลได้ทำงานในเมืองอันท็อกแห่งซีเรียซึ่งเป็นบ้านของทิตัส นั้นได้เกิดขึ้นก่อนการเดินทางประกาศครั้งแรกของเปาโล (กท. 2:1; กจ. 11:27-30) ยิ่งกว่านั้นทิตัสได้เป็นตัวแทนพิเศษของเปาโลต่อคริสตจักรในเมืองโครีนธ์ระหว่างการเดินทางประกาศครั้งที่สามของเปาโล ท่านได้นำ “จดหมายที่รุนแรง” จากเมืองเอเฟซัส (2 คร. 12:18 เปรียบเทียบ 2 คร. 2:3-4; 7:8-12) และกลับไปยังเมืองเอเฟซัสผ่านทางแคว้นมาซิโดเนียและได้พบเปาโลในแคว้นมาซิโดเนีย (2 คร.7:6-16) ยิ่งไปกว่านั้น ท่านได้เป็นผู้นำของกลุ่มพวกผู้ชายผู้ซึ่งเปาโลได้ส่งไปยังคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญาเพื่อจะรับเอาการเรียไ้เงินเพื่อธรรมิกชนที่ยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม (2 คร. 8:6, 16, 23)

“ธรรมเนียมกล่าวว่าทิตัสซึ่งได้กลายมาเป็นบาทหลวงคนแรกของเกาะครีตได้ตายที่นั่นเมื่ออายุมากแล้ว ผู้สืบทอดของท่านคือแอนดริอัส ครีเทนซิสได้สรรเสริญเยินยอท่านด้วยถ้อยคำดังต่อไปนี้ ‘ศิลารากฐานแรกของคริสตจักรบนเกาะครีต เสาหลักแห่งความจริง การคงอยู่ของความเชื่อ แตรที่ไม่เคยเงียบแห่งข่าวสารของผู้ประกาศ เสียงสะท้อนที่ได้รับการยกย่องของเสียงของเปาโลเอง’”^[3]

เปาโลได้ละทิตัสไว้บนเกาะครีตเพื่อจะ “จัดตั้ง” คริสตจักรที่นั่นให้ “เรียบร้อย” (ทต.1:5) อย่างไรก็ตาม ท่านได้วางแผนที่จะส่งอรเทมาสหรือทีกัสเพื่อช่วยเหลือทิตัสเพื่อว่าทิตัสสามารถร่วมกับเปาโลในนิโคบุรีสำหรับหน้าหนาวได้ (3:12) มีหลายเมืองที่มีชื่อ “นิโคบุรี” ในสังเวียนแห่งพันธกิจของเปาโล เมืองนี้บางที่เป็นเมืองที่อยู่ในอิลลีริคุม (ส่วนของประเทศโครเอเชียสมัยใหม่ บอสเนีย-เฮอร์เซโกวีนา และอัลบาเนียเหนือ) ที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของอิตาลีทางเหนือข้ามผ่านทะเลเอเดรียติก เมื่อเปาโลได้เขียน 2 ทิโมธี ทิตัสได้ออกไปกับท่าน (2 ทธ. 4:10 “ดัลมาเทีย” เป็นอีกชื่อหนึ่งสำหรับ “อิลลีริคุม”) บางทีเปาโลได้เขียนจดหมายนี้จากนิโคบุรีหรือบางทีจากแคว้นมาซิโดเนีย (1 ทธ.1:3) หรือที่อื่นบางที วันเวลาระหว่าง ค.ศ. 62 และ 66 ดูเหมือนจะเป็นการประมาณที่ปลอดภัยสำหรับวันเวลาของการเขียนจดหมายนี้^[4] เสนาสและอปอลโลอาจได้นำจดหมายนี้ไปยัง ทิตัสบนเกาะครีต (ทต. 3:13)

คริสตจักรต่างๆบนเกาะครีตก็ไม่ใช่ระเบียบ แม้ดูเหมือนว่าจะมีคริสเตียนหลายคนในเมืองต่างๆของเกาะครีต (1:5) งานของทิตัสแห่งการจัดตั้งคริสตจักรทั้งหลายให้เรียบร้อยได้รวมถึงการจัดการกับพวกครูสอนเท็จ (1:10-

11) ชาวคริสต์มีชื่อเสียงสำหรับการเกียจคร้าน ไม่ซื่อสัตย์และค่อนข้างเสื่อมทราม (1:12) เป็นที่ชัดเจนว่าคุณสมบัติเหล่านี้ได้แสดงถึงคริสเตียนบางคนนอกเหนือไปจากพวกครูสอนเท็จ (3:14) ส่วนหนึ่งของงานของทิทัสประกอบด้วยภาระกระตุ้นให้พวกเขาที่จะเปลี่ยนแปลง

“ไม่มีที่อื่นใดที่เปาโลกระตุ้นการเชื่อมโยงที่สำคัญระหว่างความจริงแห่งข่าวประเสริฐและความมีคุณธรรมอันบริสุทธิ์ที่สุดอย่างหนักแน่นมากกว่าในจดหมายที่สั้นนี้”^[5]

“เพราะฉะนั้น หัวข้อหลักในพระธรรมทิตัสคือ การดี (1:8, 16; 2:7, 14; 3:1, 8, 14) นั่นคืออุปนิสัยแบบคริสเตียนที่เป็นแบบอย่างและนั่นก็ เพื่อเห็นแก่คนภายนอก (2:5, 7, 8, 10, 11; 3:1, 8)^[6]

โครงร่าง

- I. การทักทาย 1:1-4
- II. คำแนะนำในการจัดตั้งคริสตจักรให้เรียบร้อย 1:5-3:11
 - ก. การแต่งตั้งผู้ปกครอง 1:5-9
 - ข. การแก้ไขพวกครูสอนเท็จ 1:10-16
 - ค. ความประพฤติของฆราวาส 2:1-3:11
 - 1. อุปนิสัยของกลุ่มต่างๆ ที่หลากหลายในคริสตจักร 2:1-15
 - 2. อุปนิสัยของทุกคนในคริสตจักร 3:1-11
- III. สรุปรูป 3:12-15

เนื้อหา

ใน 1 ทิโมธี เปาโลได้เขียนว่าจุดประสงค์ของคริสตจักรท้องถิ่นคือที่จะเป็นฐานที่คำจูน (“เสาหลักและรากฐาน”) ของความจริงของพระเจ้า ในการบรรลุหน้าที่นี้ คริสตจักรแต่ละที่ ต้องมีการจัดการที่เหมาะสม ในพระธรรมทิตัส เปาโลเน้นถึงความสำคัญของการจัดการคริสตจักร ใน 2 ทิโมธี ท่านเน้นถึงความสำคัญของการเป็นผู้นำคริสตจักร

มันสำคัญที่ว่าจดหมายฝากของเปาโลถึงทิตัสกล่าวถึงคริสตจักรในสถานที่ที่ลำบากอย่างมาก คือ “เกาะครีต” (1:12-13ก) เปาโลเปิดเผยว่าคริสเตียนในสถานที่ที่ลำบากนี้สามารถ “เกิดพระเกียรติพระคำรัสสอนของพระเจ้า” ได้ (2:9-10) แม้กระทั่งคริสเตียนเหล่านั้นผู้ซึ่งได้อยู่ในสถานการณ์ต่างๆที่ลำบากมากที่สุด (คือ เป็นทาส) ในสถานที่ที่ลำบากนั้นก็ยังสามารถเกิดพระเกียรติหลักคำสอนของพระเจ้าได้ ที่จะแสดงให้เห็นถึงอำนาจฝ่ายวิญญาณแท้จริงของคริสตจักร พระเจ้าได้เลือกผืนดินที่ลำบากมากที่สุด ในแนวทางนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสอนเราว่า คริสตจักรสามารถบรรลุจุดประสงค์ของคริสตจักรในสถานที่ที่มีคน อ่างว่างและลำบากมากที่สุดบนโลกนี้ได้ พระเจ้าสามารถทำแม้กระทั่งผ่านทางผู้คนที่ซึ่งสถานการณ์ในชีวิตนั้นลำบากมากที่สุดได้

หัวข้อของการเปิดเผยในจดหมายฝากฉบับนี้คือ *คริสตจักรแท้ของพระเยซูคริสต์* สิ่งทีเปาโลกล่าวเกี่ยวกับคริสตจักรก็คือว่าคริสตจักรต้องมีระเบียบ เราสามารถเขียนว่า “แต่งให้ทุกสิ่งมีความเหมาะสมและเป็นระเบียบเถิด” (1 คร.14:40) เหนือพระธรรมนี้ได้

ประการแรก เปาโลเปิดเผยถึงแรงจูงใจของระเบียบคริสตจักร คือ *ทำไม* คริสตจักรต้องมีระเบียบ คริสตจักรต้องมีระเบียบเพราะว่าผู้คนที่ต้องมาสู่ความรู้ของความจริงที่นำไปสู่ทางพระเจ้า (1:1; 1 ทธ.3:16) *ทางพระเจ้า* เป็นผลิตผลสิ้นสุดที่ถูกตั้งใจไว้ของข้าพเจ้าประเสริฐ “ความล้าลึกของทางพระเจ้า” (นั่นคือ ข้าพเจ้าเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์) คือสิ่งที่คริสตจักรสนับสนุนและสำแดงแก่โลก ภารกิจของคริสตจักรคือที่จะแก้ไขและทำให้บรรดาผู้ที่กล่าวต่อต้านทางพระเจ้านั้นสำนึก (1:9) คริสตจักรทำสิ่งนี้โดยการเปิดเผยความจริงของพระเจ้า ภารกิจของคริสตจักรคือการขัดขวางอิทธิพลของผู้คนที่ชั่วร้าย (2:12)

ชาวครีตเป็น “คน โโกหก” (1:12) คริสเตียนจะต้องดำเนินชีวิตอย่างมีวิจารณ์ญาณ (2:12) ชาวครีตเป็น “สัตว์ร้าย” คริสเตียนจะต้องดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม คริสเตียนจะต้องอยู่ในทางพระเจ้า กล่าวในเชิงลบแล้ว คริสเตียนทำสิ่งนี้โดย “การปฏิเสธความอธรรมและโลกีย์ค้นหา” (2:12)

ประการที่สอง เปาโลเปิดเผยถึง *วิธี* ของระเบียบคริสตจักร คือ *วิธี* ที่คริสตจักรสามารถมีระเบียบได้ คือโดยการเฝ้าดูแลของผู้ดูแลที่มีความสามารถ (1:7) ตามคำนิยามนั้น ผู้ดูแล (ผู้ปกครอง) คือ บุคคลหนึ่งทีเห็นสิ่งที่กำลังดำเนินไปอย่างชัดเจน ผู้ดูแลในคริสตจักรต้องเห็นสามสิ่งอย่างชัดเจน

เขาต้องเห็นความจริงของพระเจ้าอย่างชัดเจน (1:9) เขาต้องรู้จักพระวาทะของพระเจ้า ยิ่งกว่านั้น เขาต้องเห็นสภาพที่ซึ่งผู้คนที่อยู่ภายใต้การดูแลของเขาดำเนินชีวิต ผู้ปกครองที่ไม่รู้สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในชีวิตของคริสเตียน

ในคริสตจักรของเขาก็ไม่สามารถปฏิบัติกรเฝ้าดูแลอย่างมีประสิทธิภาพได้ (1:9) เขาต้องเห็นวิธีของการเฝ้าดูแลที่พระเจ้าได้กำหนดอย่างชัดเจนอีกด้วย หน้าที่ของเขารวมถึงการพูดความจริงอย่างชัดเจน (การสอน) การประยุกต์ใช้ความจริง (การแนะนำ) และการกระตุ้นการเชื่อฟังต่อความจริง (การตักเตือน 2:15)

ประการที่สาม เปาโลเปิดเผยถึง *อำนาจ* ของระเบียบคริสตจักร คือ *สิ่ง* ที่คริสตจักรมีซึ่งทำให้คริสตจักรสามารถมีระเบียบได้ (2:11-14) อำนาจของคริสตจักรที่มีระเบียบอยู่ใน “การปรากฏ” สองอย่าง อย่างแรกคือ การปรากฏของพระคุณ ณ การเสด็จมาครั้งแรกของพระเยซูคริสต์ อย่างที่สองคือ การปรากฏของพระสิริ ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ การเปิดเผยของพระคุณของพระเจ้าในทางเขนของพระคริสต์ควรกระตุ้นคริสตจักร การเปิดเผยของพระสิริของพระเจ้าเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อเรา ณ การรับขึ้นไปควรกระตุ้นคริสตจักรอีกด้วย เราได้รับแรงจูงใจขณะที่เรามองย้อนกลับไปและมองไปข้างหน้า ณ “การปรากฏ” สองครั้งขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา คริสเตียนทำอย่างนี้เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาฉลองอาหารมื้อสุดท้ายขององค์พระผู้เป็นเจ้า เรามองย้อนกลับไปทางเขน แต่เราต้องระลึกอีกว่าเราจะฉลองอนุสรณ์นี้จนกว่าพระองค์เสด็จมา

การวิงวอนของเปาโลในจดหมายฝากฉบับนี้ก็คือว่า คริสตจักรต้องเป็นจริง (จงรักภักดี) ต่อพระเยซูคริสต์ คริสตจักรโดยรวม คริสเตียนแต่ละบุคคลและผู้ดูแลคริสตจักรต่างก็มีความรับผิดชอบจนถึงที่สุดปลายนี้

ประการแรก ความรับผิดชอบของคริสตจักร *โดยรวม* (คริสเตียนทั้งหมดในคริสตจักรท้องถิ่น) คือที่จะ “เทิดทูนหลักคำสอน” (2:10) เปาโลได้สั่งสิ่งนี้ต่อพวกเขา ถ้าพวกเขาสามารถทำได้ คนอื่นๆทั้งหมดก็สามารถทำได้ “เทิดทูน” เป็นการแปลของคำกรีก *คอสเมโอ* รูปแบบคำนามของคำนี้ *คอสมอส* หมายถึง “ระเบียบ” และ “ความสวยงาม” คำกริยาปรากฏใน [มัทธิว 25:7](#) อีกด้วยที่ซึ่งบรรดาผู้แปลได้แปลว่า “ตกแต่ง” เมื่อเราจัดส่วนที่ถูกเผาไหม้ของไส้ตะเกียง เปลวไฟก็สว่างขึ้น เช่นนั้นแหละ เมื่อเราตกแต่งชีวิตหรือคริสตจักรไม่ให้มีบาปและสิ่งคิดขวางต่างๆ ชีวิตหรือคริสตจักรก็เป็นพยานที่สว่างมากขึ้นแก่พระคริสต์ ขบวนการของการตกแต่งนี้คือสิ่งที่เหมาะสมถึงการเทิดทูนหลักคำสอน “เทินทูน” หมายถึง เริ่มดำเนินอย่างน่าดึงดูดใจอย่างที่น่าคนตรีทำผู้ซึ่งเล่นเครื่องดนตรีอย่างไพเราะ นี่เป็นความรับผิดชอบส่วนรวมและส่วนตัวเช่นกัน

ประการที่สอง ความรับผิดชอบของคริสเตียน *แต่ละคน* คือที่จะ “รักษาการดี” (3:8) สิ่งนี้ไม่ได้อ้างอิงถึงแค่การปฏิบัติกรกุศลหรือการมีใจรักเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน มันอ้างอิงถึงการทำงานอันสูงส่งและยอดเยี่ยมอย่างแท้จริงจากแรงจูงใจที่ดีที่สุด (เปรียบเทียบ [อฟ. 2:10](#))

ประการที่สาม งานของ *ผู้ดูแล* คือที่จะ “ยืนยันถึงความสำคัญของความเชื่อ (เรื่องเหล่านี้) อย่างมั่นใจ” (3:8) บรรดาผู้นำคริสตจักรควรเทศนาความเชื่อมั่นของพวกเขาไม่ใช่ความสงสัยของพวกเขา

“เราไม่ได้ช่วยบรรดาผู้ชายและผู้หญิงให้หลุดพ้นจากคำสอนเมื่อเราได้แย้งความสงสัยของเรา
ต่อหน้าพวกเขา”^[7]

นี่คือการประยุกต์ใช้บางประการของการเปิดเผยหลักของจดหมายฝากฉบับนี้

ประการที่หนึ่ง คริสตจักรจะมีอำนาจในโลกจนถึงขอบเขตที่ว่าคริสตจักรเปิดเผยความจริงของพระเจ้า อิทธิพลของคริสตจักรไม่ได้อยู่ที่ความสามารถของคริสตจักรในการพยายามชักจูงผู้มีอำนาจให้อนุมัติกฎหมายเพื่อการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองเป็นหลัก อิทธิพลของคริสตจักรอยู่ที่ความสามารถของคริสตจักรที่จะป่าวประกาศและสำแดงความจริงของพระเจ้าต่อโลกเป็นหลัก สิ่งนี้จำเป็นอย่างมากในโลกทุกวันนี้

ประการที่สอง พระธรรมที่ตัดสินสอนว่าผู้นำคริสตจักรต้องเป็นคนที่ดำเนินชีวิตภายใต้สิทธิอำนาจแห่งความจริงของพระเจ้า เราไม่ควรเลือกพวกเขาเนื่องจากประสบการณ์ทางธุรกิจ อิทธิพลทางสังคมหรือทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาเป็นหลัก มันเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณของบุคคลหนึ่งที่ถูกควบคุมโดยความจริงของพระเจ้าซึ่งทำให้เขาหรือเธอมีคุณสมบัติสำหรับการเป็นผู้นำคริสตจักร

ประการที่สาม จดหมายฝากฉบับนี้สอนว่าอำนาจของผู้ดูแลคืออำนาจของความจริงของพระเจ้าไม่ใช่อำนาจของตำแหน่งของเขา อำนาจแท้จริงไม่ได้เกิดขึ้นเพราะว่าบุคคลหนึ่งเข้ารับตำแหน่ง อำนาจแท้จริงเกิดขึ้นในฐานะผลลัพธ์ของการงานและถ้อยคำของบุคคลหนึ่ง ผู้ปกครองของคริสตจักรควรเป็นผู้ที่มีอิทธิพลในฝ่ายวิญญาณมากที่สุดของคริสตจักร

ประการที่สี่ พระธรรมที่ตัดสินสอนว่าการวัดความสำเร็จของผู้ดูแลคริสตจักรคือขอบเขตที่ซึ่งสมาชิกของคริสตจักรบรรลุหน้าที่ของพวกเขาในโลก การวัดความสำเร็จไม่ใช่จำนวนของผู้คนที่เข้าร่วมการประชุม มันคือจำนวนและประสิทธิภาพของผู้คนที่ป่าวประกาศความจริงของพระเจ้าในโลกโดยชีวิตในทางพระเจ้าและการเป็นพยานทางคำพูดของพวกเขา พันธกิจมากแค่ไหนที่ธรรมิกชนดำเนินการระหว่างสัปดาห์ (การเป็นพยานส่วนตัว การศึกษาพระคัมภีร์และอื่นๆ)?

ดังนั้นคริสตจักรจะต้องมีระเบียบเพื่อว่าคริสตจักรสามารถบรรลุหน้าที่ได้ นั่นคือ ป่าวประกาศความจริงของพระเจ้าในโลก (เปรียบเทียบ [1 คร.14:40](#)) นี่เป็นถ้อยคำที่สรุปของเนื้อหาของพระธรรมนี้ซึ่งก็คือสิ่งที่พระธรรมนี้กล่าวถึง[8]

การอธิบาย

I. การทักทาย 1:1-4

อย่างเช่นเคยนั้น เปาโลได้เริ่มต้นจดหมายฉบับนี้ด้วยข้อคิดเห็นที่ไม่เพียงแต่ได้แนะนำตัวท่านเองและทักทายผู้อ่านของท่านเท่านั้น แต่จัดตั้งน้ำเสียงสำหรับการเน้นของท่านในสิ่งที่ได้ตามมาอีกด้วย การเน้นในส่วนนี้อยู่ที่หน้าที่ของเปาโลและธรรมชาติของเนื้อหาของท่านไม่ใช่อยู่ที่สิทธิอำนาจของท่าน การทักทายนี้ก็ยาวอย่างโดดเด่นและหนักหน่วงสำหรับจดหมายฝากที่สั้นเช่นนี้ การทักทายของเปาโลในพระธรรมโรมเท่านั้นที่ยาวกว่าข้อเท็จจริงนี้สะท้อนถึงความจริงจังของเรื่องราวที่เปาโลได้กล่าวถึงในจดหมายฉบับนี้

“สุดท้ายแล้วสิ่งที่เปาโลได้ทำในบทนำนี้ก็คือที่จะตั้งความเป็นอัครทูตของท่านเองอยู่ที่ศูนย์กลางแห่งเรื่องราวของพระเจ้า สิทธิอำนาจและเนื้อหาของท่านก็จำเป็นต่อเรื่องราวนั้นและได้รับความหมายจากมัน ดังนั้น เปาโลกำลังรับรองพันธกิจของทิศผู้ร่วมงานของท่าน โดยการสถาปนาสิทธิอำนาจของตนเองเพื่อจะแนะนำทิศ”[9]

1:1 เปาโลแนะนำตัวท่านเองว่าเป็น “ผู้รับใช้ (คำกรีก *คูลอส* ตามตัวอักษรหมายถึง ‘ทาส’) ของพระเจ้า” และ “อัครทูตของพระเยซูคริสต์” จากนั้นท่านอธิบายถึงพันธกิจต่างๆที่ชื่อเรียกเหล่านี้แสดงถึง ตามปกติเปาโลออกความคิดเห็นในเรื่องแหล่งที่มาของความเป็นอัครทูตของท่าน แต่ที่นี่ท่านเขียนถึงจุดประสงค์ของมัน

“อย่างไม่สงสัยแล้ว เบื้องหลังสำหรับแนวคิดรวบยอดของการเป็นทาสหรือผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็พบได้ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมสำหรับคนยิวนั้น แนวคิดรวบยอดนี้ไม่ได้แสดงถึงงานที่น่าเบื่อแต่เป็นเกียรติและสิทธิพิเศษ มันถูกใช้เกี่ยวกับอิสราเอลที่เป็นชนชาติเป็นบางครั้ง ([อสย.](#)

43:10) แต่ได้เชื่อมโยงอย่างพิเศษกับบุคคลในพันธสัญญาเดิมที่มีชื่อเสียง รวมถึงคนที่ยิ่งใหญ่เช่น โมเสส (ยชว.14:7) ดาวิด (สดค.89:3 เปรียบเทียบ 2 ซมอ.7:5, 8) และเอลียาห์ (2 พกษ.10:10) คนเหล่านี้ทั้งหมดเป็น‘ผู้รับใช้’ (หรือ ทาส) ขององค์พระผู้เป็นเจ้า”[10]

ผู้รับใช้ของพระเจ้านำผู้ถูกเลือกสรรของพระเจ้าไปสู่ “ความเชื่อ” ที่ช่วยให้อรอดในพระคริสต์ อัครทูตของพระคริสต์นำธรรมิกชนไปสู่ “ความรู้ถึงความจริงของพระเจ้า” ที่พระองค์ได้ออกแบบไว้เพื่อจะก่อให้เกิดการดำเนินชีวิตในทางพระเจ้า

“หลักคำสอนแห่งการเลือกสรรของพระเจ้าสถาปนาความมั่นคงนิรันดร์ของผู้เชื่ออย่างหนักแน่น พระเจ้าไม่ได้ละความแน่ใจถึงความรอดของผู้เชื่อไว้แก่การเป็นทาสต่อความรู้สึกหรือความเชื่อที่ไม่มั่นคง ตรงกันข้าม ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าที่ได้แสดงออกในการเลือกสรรของพระองค์ทำให้ความรอดของผู้เชื่อมั่นคงในน้ำพระทัยและพระประสงค์ของพระเจ้าเอง”[11]

“แม้ว่าจะถูกล้อมรอบไปด้วยความถ้ำลึก คำสอนตามพระคัมภีร์ในเรื่องการเลือกสรรก็มีเพื่อผู้เชื่อและถูกตั้งใจไว้ให้เป็นความจริงเชิงปฏิบัติ มันทำให้ผู้เชื่อที่สัตย์ซื่อ ที่คืนรนนั้นแน่ใจว่าความรอดของพวกเขามาจากพระเจ้าตั้งแต่ตอนต้นจนถึงตอนจบ”[12]

1:2 พระเจ้าตั้งใจให้การดำเนินการทั้งสองของพันธกิจของเปาโลคือ การประกาศและการเสริมสร้างที่จะนำแต่ละคนไปสู่ความเต็มเปี่ยมแห่งชีวิตนิรันดร์

“‘อยู่บน’ [NIV] มาจากคำกรีกเดี่ยว เอพิ แต่มันดีกว่าที่จะเข้าใจคำนี้ว่าเป็น ‘โดยพึ่งเล็งถึง’ อย่างเช่นใน [เอเฟซัส 2:10](#) ดังนั้นความคิดของเปาโลคือ ทุกสิ่งแห่งพันธกิจของท่านนั้น ‘พึ่งเล็งถึง’ ชีวิตนิรันดร์”[13]

“ความหวัง” นี้เป็นบางสิ่งที่พระเจ้าได้ “สัญญา” ตั้งแต่อดีตนิรันดร์[14] พระเจ้าได้พิสูจน์พระองค์ที่จะสัตย์ซื่อต่อพระสัญญาต่างๆของพระองค์อย่างต่อเนื่องมานานแล้ว คำแสดง

ลักษณะที่ผิดปกติ “ผู้ไม่ตรัสมุสา” (*อัฟซิเวตส* คือ ปราศจากความเท็จ) นำความน่าเชื่อถือเต็มที่ของความหวังที่เพิ่งได้อ้างอิงไปนั้นมาให้เห็น ยิ่งกว่านั้น มันเปรียบเทียบพระเจ้าผู้ซึ่งจะต้องเป็นต้นแบบของคริสเตียนกับความไม่ซื่อที่เป็นลักษณะของชาวกรีกซึ่งอย่างไม่สงสัยว่าได้แสดงถึงผู้เชื่อบางคน (เปรียบเทียบ ข้อ 10, 12-13)

มีหลักฐานทางโบราณว่าชาวกรีกได้ถือว่าการโกหกเป็นที่ยอมรับได้ทางวัฒนธรรม[15]

“แต่ศาสนศาสตร์ของชาวต่างชาติที่เจาะจงมากขึ้นอาจเป็นสาเหตุ การอ้างอิงของเปาโลถึง ‘พระเจ้าผู้ไม่ตรัสมุสา’ อาจได้เหน็บแนมตัวละครเซออสแห่งนิยายของชาวกรีกผู้ซึ่งได้โกหกเพื่อจะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิงที่เป็นมนุษย์ (เข้ารับร่างกายของมนุษย์ของสามีของเธอ) เซออสบุคคลเดียวกันนี้ได้ถูกถือว่าเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของคุณความดี (ถูกนิยามโดยการครอบครองคุณความดีที่สำคัญของเขา) ซึ่งเป็นมิติแห่งคุณลักษณะของเขาที่จะมาสู่จุดจุดจ่อมากขึ้นภายหลังในจดหมายนี้”[16]

1:3 อย่างไรก็ตาม เมื่อเร็ว ๆ นี้ พระเจ้าได้เปิดเผยข้อมูลใหม่ (“พระวจนะของพระองค์” คำกรีก *โลกอส* เปรียบเทียบ [ยอห์น 1:1](#)) แก่พวกอัครทูตของพระองค์เกี่ยวกับความหวังแห่งชีวิตนิรันดร์ที่พระเจ้าได้สัญญาไว้มานานมาแล้ว เปาโลได้อ้างอิงถึงข่าวประเสริฐ[17] พระเจ้าได้บัญชาให้ท่านที่จะส่งต่อไปยังคนอื่นๆ ([กจ. 26:16-18](#); เปรียบเทียบ [1 คร. 9:16](#)) และพระองค์ได้บัญชาให้เราที่จะทำอย่างเดียวกัน ([มธ. 28:19-20](#))

การอ้างอิงของเปาโลถึงพระเจ้าในฐานะ “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา” ก็แนะนำถึงความคิดเกี่ยวกับความรอดซึ่งเป็นหัวข้อหลักในจดหมายฝากฉบับนี้ (เปรียบเทียบ ข้อ 4; [2:10-11, 13](#); [3:4-6](#))[18] ความรอดเป็นความเป็นจริงในปัจจุบันในชีวิตของคริสตจักร

1:4 ไม่มีข้อมูลเพียงพอในพันธสัญญาใหม่ที่จะอธิบายในแง่ที่ว่าที่ตัสเป็น “บุตรแท้จริง” (คำกรีก *เนสิโอ เทกโน*) ของเปาโลในความเชื่อเหมือนกับทิโมธี บางทีเปาโลได้นำท่านมาสู่พระคริสต์[19] แต่อย่างแน่นอนแล้วอัครทูตนี้ได้ทำให้ท่านอยู่ภายใต้ความอุปถัมภ์ของท่านในฐานะผู้ที่อยู่

ในอุปถัมภ์ เปาโลทำให้มันชัดเจนแก่ผู้อ่านทุกคนว่าท่านถือว่าทิตัสซึ่งเป็นคนต่างชาติที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดและตัวท่านเองซึ่งเป็นคนยิวก็แบ่งปัน “ความเชื่อเดียวกัน(เหมือนกัน)”

จงสังเกตคำพยานถึงความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ที่เปาโลได้ให้โดยการอ้างอิงถึงทั้ง “พระเยซูคริสต์” และ “พระเจ้าพระบิดา” ในฐานะ “พระผู้ช่วยให้รอดของเรา” (ข้อ 3-4)

“ที่นี้เท่านั้นที่ท่าน [เปาโล] เรียกพระคริสต์ว่า *โซเทออร์* ‘พระผู้ช่วยให้รอด’ มากกว่า *คูริออส* ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า’ มันเหมือนราวกับว่าท่านคาดหวังถึงข้อโต้แย้งทางศาสนศาสตร์ที่สำคัญสองอย่างที่ส่งเสริมการกระตุ้นทางจริยธรรมของท่านในบทที่ 2 และ 3 ที่ซึ่งพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดอยู่ ณ ศูนย์กลาง (2:13; 3:6) ในฐานะผู้หนึ่งที่ซึ่งพระคุณของพระเจ้าได้มาเพื่อจะช่วยให้เราให้รอดและที่จะแนะนำและทำให้เรามีความสามารถในการดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้า (2:11-14) และมีสันติสุข (3:1-3)”^[20]

“แต่ทั้งการขัดแย้งและการคล้อยจองกับเค้าของเรื่องนี้คือการอภิปรายทางศาสนาและการเมืองเกี่ยวกับจักรพรรดิโรม ณ จุดนี้ในอดีต จักรพรรดิได้อาชื่อเรียก ‘ผู้ช่วยให้รอด’ มาเป็นของตัวเองอย่างเป็นทางการเป็นอิสระ แน่แน่นอนว่าศาสนศาสตร์พระคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดอย่างที่เปาโลประดิษฐ์อย่างมีพลังในจดหมายนี้ก็จะปราบการ โจมตีที่บ่อนทำลายที่การอ้างนี้เช่นกัน (เปรียบเทียบ 1 ทธ.6:15)”^[21]

“บทนำที่อุดมในทางศาสนศาสตร์นี้ต่อจดหมายฝากฉบับนี้ถึงทิตัสก็เคลื่อนในขอบเขตจากการไตร่ตรองของเปาโลที่อำนาจอธิปไตยของพระเจ้าในความรอดของมนุษย์ไปสู่บทบาทของเปาโลในการบรรลุจุดประสงค์ต่างๆ ของพระเจ้า”^[22]

“แม้ว่าศาสนศาสตร์นี้ก็เป็นปกติในการทักทาย... มันก็กล่าวถึงประเด็นต่างๆที่เจาะจงบนเกาะคริสต์ที่ซึ่งทิตัสได้รับมือกับอิทธิพลของชาวยิวที่มีท่าทางอย่างมากที่สุดว่า ได้ลดความสำคัญของพระคริสต์”(เปรียบเทียบ 1:10)”^[23]

II. คำแนะนำสำหรับการจัดตั้งคริสตจักรให้เรียบร้อย 1:5-3:11

อย่างเช่นใน 1 ทิโมธี เปาโลได้รับเข้าสู่ฐานะของจดหมายของท่านทันทีเนื่องจากว่าท่านได้เขียนถึงผู้ร่วมงานที่ไว้ใจได้ บางส่วนแล้วสิ่งนี้อธิบายถึงการขาดหายไปของส่วนการขอบคุณในจดหมายฝากสองฉบับนี้ การคุกคามที่รุนแรงของคำสอนเท็จอาจเป็นอีกเหตุผลหนึ่ง ตรงกันข้าม 2 ทิโมธีก็เป็นส่วนตัวมากกว่าและมีการขอบคุณ

ก. การแต่งตั้งผู้ปกครอง 1:5-9

เปาโลได้เริ่มบทนำของท่านด้วยคำแนะนำเหล่านี้เพื่อจะเน้นถึงการแต่งตั้งผู้นำที่มีคุณสมบัติเหนือกิจธุระต่างๆ ของคริสตจักรท้องถิ่น (เปรียบเทียบกับ กจ.6:3)

1:5 เหมือนกับทิโมธีนั้น ทิตัสได้รับใช้ในฐานะตัวแทนของอัครทูตด้วยสิทธิอำนาจของอัครทูต ท่านได้อยู่ในตำแหน่งแห่งสิทธิอำนาจเหนือคริสเตียนในท้องถิ่นคนอื่นๆ

“ทิโมธีไม่ได้เป็นศิษย์ภักดีของคริสตจักรในเมืองเอเฟซัสในแง่สมัยใหม่ของคำศัพท์นั้น ทิตัสก็ไม่ได้เป็นบาทหลวงแห่งคริสตจักรต่างๆบนเกาะครีตอย่างที่บางครั้งได้มีการคิดอย่างนั้น ชายทั้งสองคนนี้ถูกกล่าวถึงในฐานะตัวแทนส่วนตัวของอัครทูตเปาโลและได้ถูกละไว้ ณ ที่ทำการของพวกเขาเพื่อจะดำเนินงานที่ได้มอบหมายให้แก่พวกเขาโดยอัครทูตนี้”^[24]

“ทิตัสอาจแก่กว่า เป็นผู้ใหญ่มากกว่าและดังนั้นก็มิมีใจโอนเอียงต่อความหูดุและความจำเป็นสำหรับการหนุนใจน้อยกว่าทิโมธี สถานการณ์บนเกาะครีตก็รุนแรงน้อยกว่าและทิตัสก็อยู่ในอันตรายน้อยกว่า”^[25]

การอ่านจดหมายฝากนี้ในที่สาธารณะคงได้ช่วยให้คริสเตียนที่จะตระหนักถึงสิทธิอำนาจของทิตัสและจำนนต่อคำแนะนำของเปาโล

คริสตจักรทั้งหลายบนเกาะคริตจำเป็นต้องมีการจัดการ คริสตจักรทั้งหลายในเมืองเอเฟซัสที่ซึ่งทิโมธีได้อยู่เมื่อเปาโลได้เขียน 1 ทิโมธีก็ได้เกิดขึ้นมานานกว่า และดูเหมือนว่าได้รับการจัดการดีกว่า หลักฐานของสิ่งนี้อาจจะเป็นว่าใน 1 ทิโมธีนั้นเปาโลเขียนเกี่ยวกับการขจัดผู้ปกครองที่ไม่ดี (1 ทธ. 5:19-25) ในพระธรรมทิตัส เราไม่ได้เห็นความจำเป็นสำหรับสิ่งนี้ เปาโลกำหนดโครงสร้างที่เป็นระบบแต่ได้ละมันให้ยืดหยุ่น ท่านไม่ได้บงการรายละเอียด แต่ละสิ่งเหล่านั้นไว้เพื่อผู้นำท้องถิ่นจะกำหนด ดังนั้น คุณสมบัติของผู้นำคริสตจักรก็สำคัญอย่างมาก

“มันเป็น... ไปไม่ได้ที่จะกำหนดว่าผู้ปกครองกี่คนที่จะถูกเลือกสรร ในทุกเมือง (หมายถึง ‘ในคริสตจักรตามบ้านของแต่ละเมือง’) แต่บางทีกฎโดยทั่วไปคงจะเป็นจำนวนมากของผู้นำ”[26]

เราไม่รู้ว่ามิคริสตจักรที่แห่งบนเกาะคริต แต่โฮเมอร์ผู้ซึ่งได้มีชีวิตอยู่ในศตวรรษที่เก้าก่อนคริสตศักราชได้อ้างอิงถึงเกาะนี้ว่าเป็น ‘เกาะคริตแห่งเมืองเป็นร้อยๆ’[27] มันมีประชากรหนาแน่น เราก็ไม่รู้อีกด้วยว่าเมื่อไหร่ที่ชาวประเสริฐได้หยั่งรากบนเกาะคริต แม้ว่าอย่างน้อยคริสตจักรหนึ่งแห่งได้เกิดขึ้นก่อนการเยี่ยมชมของเปาโลและทิตัส[28]

1:6-9

เปาโลกล่าวถึงคุณสมบัติ 17 ประการสำหรับผู้ปกครองที่นี่ 1 ทิโมธี 3 มีคุณสมบัติ 15 ประการ แต่สิ่งเหล่านั้นก็คล้ายกันอย่างมากและในบางกรณีก็เหมือนกันแม้ว่าคุณสมบัติบางอย่างที่อยู่ที่นี่ก็ใหม่

“เนื่องจากว่าตำแหน่งของผู้ปกครองดูแลเป็นตำแหน่งที่มีสิทธิอำนาจและอำนาจ ความชั่วร้ายที่ถูกอ้างถึงก็เป็นความชั่วร้ายเหล่านั้นที่ซึ่งบุคคลในตำแหน่งเช่นนั้นถูกทดลอง”[29]

คุณสมบัติทางสังคมและภายในครอบครัว

1. “ไม่มีข้อตำหนิ” (ข้อ 6) หรือ “ปราศจากความผิด” เป็นการแปลของคำกรีกที่ถูกใช้ใน 1 ทิโมธี 3:10 (อะเนงเคเลตอส) เพื่อจะอธิบายถึงมัคนายก ที่นั่นได้แปลว่า “ไม่มีข้อ

คำหนิ” เปาโลใช้คำเหมือนเป็นคุณสมบัติแรกของผู้ปกครองใน [1 ทิโมธี 3:2](#) (*อะเนบ ทีเลมตัน*) ที่นั่นได้แปลว่า “ไม่มีข้อคำหนิ” ถ้อยคำเหล่านี้ก็เหมือนกันอย่างแท้จริงและหมายถึงว่าผู้ปกครองต้องไม่มีข้อบกพร่องที่ชัดเจนในคุณลักษณะหรือความประพฤติที่จะนำการวิจารณ์ที่สมเหตุสมผลมายังเขาหรือคริสตจักร เปาโลให้เหตุผลสำหรับคุณสมบัตินี้ในข้อ 7ก

“... จุดประสงค์ของหลักเกณฑ์นี้ก็เหมือนกันกับจุดประสงค์นั้นของ 1 ทิโมธี 3 ที่ว่ามันหมายถึงที่จะทดสอบ ‘การปราศจากคำหนิ’ ของผู้สมัคร มาตรฐานที่กว้างก็ปรากฏสองครั้ง ณ ส่วนบนของรายการนี้ (ข้อ 6, 7 เปรียบเทียบกับ [1 ทธ.3:2](#)) จากนั้นส่วนที่เหลือของข้อเหล่านี้ก็ใส่ ‘การปราศจากคำหนิ’ ในเค้าโครงที่เห็นประจักษ์ซึ่งทำกับลักษณะภายใน ส่วนตัวและเกี่ยวกับคริสตจักรของชีวิตผู้สมัคร”[\[30\]](#)

2. “สามีของหญิงคนเดียว” (คำกรีก *มิเอส กูโนคอส อานอาร์*; ข้อ 6 [1 ทธ.3:2](#)) หมายถึงว่าอย่างน้อยแล้วเขาต้องเป็นสามีที่มีศีลธรรมในช่วงเวลานี้[\[31\]](#)
3. “มีลูกๆที่เชื่อ” (คำกรีก *เทคน่า เอกน พิสต้า* ข้อ 6 [1 ทธ.3:4](#)) ก็เพิ่มองค์ประกอบที่ไม่ปรากฏใน 1 ทิโมธี ในขณะที่คริสตจักรทั้งหลายบนเกาะครีตดูเหมือนจะยาวว้าย พวกบิดาในพวกเขาที่แก่พอที่จะมีลูกที่เชื่อฟัง ผู้ปกครองต้องให้ลูกของเขาอยู่ภายใต้การควบคุม[\[32\]](#) ดูเหมือนว่าบริบทจะจำกัดลูกไว้ที่บรรดาผู้ที่ยังคงอาศัยอยู่ในบ้านและยังไม่ได้เป็นผู้ใหญ่ซึ่งที่กักเอาว่าผู้ปกครองได้มีลูก[\[33\]](#)

“มุมมองหนึ่งเข้าใจว่าเปาโลจำกัดสมาชิกในตำแหน่งไว้ที่บรรดาผู้ที่สมาชิกทุกคนในครอบครัวนั้นเชื่อ เป็นที่ชัดเจนว่า *พิสต้า* ก็ให้ความหมายนี้[\[34\]](#) อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า โดยทั่วไปแล้วคำศัพท์นั้นหมายถึง ‘สัตย์ซื่อ’ หรือ ‘น่าไว้วางใจ’ (1:9; 3:8; [1 ทธ.3:11](#); เปรียบเทียบกับ [1 ทธ.1:15](#); [3:1](#)) ซึ่งคุณสมบัตินั้นถูกบรรยายในวลีที่ตามมา ในขณะที่มุมมองแรกก็เป็นไปได้ ดูเหมือนมันตั้งชื่อเรียกเรื่องอันกวาดขันที่ผู้ปกครองมากกว่า [1 ทิโมธี 3:4](#) ยิ่งกว่านั้น เมื่อพิจารณา

ถึงการเปรียบเทียบนี้ บางทีเปาโลหมายถึงว่า ลูกของผู้ปกครอง จะต้องสตัยชื่อในการเชื่อฟังหัวหน้าของครอบครัว ที่จริง ส่วนที่เหลือของข้อนี้เปรียบเทียบ ‘สตัยชื่อ’ กับ ถูกกล่าวหาว่าเป็นนักเลง หรือเป็นคนคือด้าน ซึ่งบ่งบอกถึงประเภทโดยทั่วไปมากกว่าของความสตัยชื่อ”[35]

มุมมองที่สองนี้ดูเหมือนจะถูกเช่นกัน เนื่องจากว่าการตัดสินใจที่จะเชื่อในพระคริสต์ เป็นการตัดสินใจของคุณ และแม้กระทั่งพ่อแม่ที่เป็นคริสเตียนที่ดีที่สุดก็ไม่สามารถรับรองสิ่งนี้ได้

“บ่อยครั้งมาก คริสเตียนใหม่รู้สึกถึงการทรงเรียกสู่พันธกิจและ ต้องการที่จะได้รับการแต่งตั้งก่อนที่พวกเขามีโอกาสที่จะสถาปนา ครอบครัวของพวกเขาในความเชื่อ ถ้าลูกยังเล็กๆอยู่ ปัญหาที่ไม่ใหญ่เกินไป แต่ลูกที่โตก็เผชิญกับความตกใจอย่างใหญ่หลวงเมื่อทันใดนั้นครอบครัวของพวกเขา ‘เคร่งในศาสนา’! บิดาที่ฉลาดก็นำ ครอบครัวของเขาเองมาสู่พระคริสต์และให้โอกาสแก่พวกเขาที่จะเติบโตก่อนที่เขาถอนเสาหลักและไปยังโรงเรียนพระคัมภีร์ เราคงมีความเสียหายที่น้อยกว่าในพันธกิจด้านนโยบายนี้ได้มีการทำตามบ่อยครั้งมากขึ้น”[36]

คุณสมบัติส่วนตัว

ถัดไปเปาโลได้ลงรายชื่อความชั่วร้ายห้าอย่าง (ข้อ 7) และจากนั้น (“แต่” คำกรีก *อัลลา*) คุณความดีเจ็ดอย่าง (ข้อ 8-9)

4. “ไม่เอาแต่ใจของตัวเอง” (*เม ออธาคซ*; ข้อ 7) หรือ “ไม่รับใช้ตนเอง” หมายถึง เขาไม่เย่อหยิ่งหรือยกตนข่มท่าน เขาไม่ “. . . คือคิงในความคิดเห็นของเขาเอง เย่อหยิ่ง ปฏิเสธที่จะฟังคนอื่น. . .”[37] เขาไม่ได้ยินกรานที่จะได้ทำตามแนวทางของเขา ตามปกติแล้วบุคคลเช่นนั้นจะพิจารณาการวิจารณ์และการแนะนำของคนอื่น ความ

เสียหายมากมายได้ถูกทำขึ้นในคริสตจักรทั้งหลายโดยบรรดาผู้ปกครองที่ยึดเย็ดความตั้งใจของพวกเขาเองต่อผู้ปกครองคนอื่นๆ

“ผู้จัดการครอบครัวของพระเจ้าต้องเป็นผู้รับใช้ ไม่ใช่เอาแต่ใจของตัวเองอย่างค็อดิง เนื่องจากเป็นครอบครัวของพระเจ้าไม่ใช่ครอบครัวของเขาเอง (เปรียบเทียบ [มก. 10:41-45](#); [1 คร. 3:5-9](#); [4:1-2](#))”[38]

5. “ไม่อารมณ์ร้อน” (คำกรีก *เม ออกีลอส*; ข้อ 7) หรือ “ไม่โกรธเร็ว” เป็นลักษณะด้านลบเช่นกันที่ถูกอธิบายในที่อื่นว่าเป็นการ “ไม่ชอบโต้เถียง”(1 [ทธ. 3:3](#))
6. “ไม่ดื่มสุรามึนเมา” (คำกรีก *เม พารอยน*; ข้อ 7) ปรากฏใน [1 ทิโมธี 3:3](#) เช่นกัน
7. “ไม่ชอบทะเลาะวิวาท” (คำกรีก *เม เฟลกเทน*; ข้อ 7) หรือ รุนแรง หรือ ชอบต่อยตีก็อยู่ใน [1 ทิโมธี 3:3](#) เช่นกัน
8. “ไม่เป็นคนโลภมากได้” (คำกรีก *เม ไอซ์ไซรคเคอเดช*; ข้อ 7) ก็กล่าวซ้ำ “ไม่เป็นคนเห็นแก่เงิน” (1 [ทธ. 3:3](#)) ด้วยการเน้นที่ “การหาผลประโยชน์ [ฝ่ายวิญญาณ] จากการรับใช้ของคริสเตียนแทนที่จะเป็นผลประโยชน์ที่ไม่ซื่อสัตย์. . .”[39]

“ความซื่อสัตย์เต็มทีในเรื่องการเงินและท่าทีของการปลื้มตัวจากทรัพย์สินสมบัติ (เปรียบเทียบ [1 ทธ. 6:7-8, 17-19](#)) ที่นำไปสู่ความใจกว้างก็เป็นสัญลักษณ์ของผู้นำที่จะสามารถเป็นต้นแบบความซื่อสัตย์ซื่อในสิ่งเหล่านี้ต่อหน้าสมาชิก”[40]

9. “มีอหฺยาศัยต้อนรับแขก” (คำกรีก *ฟีโลเซนอน* ข้อ 8) ปรากฏใน [1 ทิโมธี 3:2](#) เช่นกัน
10. “รักความดี” (คำกรีก *ฟีลากรอน* ข้อ 8) ก็ชัดเจนในความหมาย เปาโลไม่ได้อ้างอิงถึงสิ่งนี้ใน [1 ทิโมธี](#)

11. “มีวิจารณ์ญาณ” (คำกรีก *ไซโฟรนา* ข้อ 8) หมายถึง มีสติ สุขุม ควบคุมตนเอง บรรดาผู้แปลฉบับ NASB ได้แปลคำกรีกคำเดียวกันว่า “สุขุม” ใน [1 ทิโมธี 3:2](#)
12. “ยุติธรรม” (คำกรีก *ดิวอน* ข้อ 8) หมายถึง เทียงธรรม เป็นธรรม เทียงตรง
13. “ศรัทธา” (คำกรีก *ไฮซิออน* ข้อ 8) หมายถึง บริสุทธิ ถูกแยกไว้เพื่อพระเจ้า
14. “รู้จักบังคับใจตนเอง” (คำกรีก *เองคราเท* ข้อ 8) หมายถึง มีวินัยและพ่อนหนักพ่อนเบา

คุณสมบัติทางหลักคำสอน

15. “ยึดมั่นในพระวจนะอันสัตย์จริง” (ข้อ 9 [1 ทธ. 3:2](#)) หมายถึงว่า เขายังคงอุทิศตนต่อความจริงของพระเจ้าและไม่ได้พรางจากมันไป เขารักษาและสงวนมันไว้จากการเจือจาง การตัดออก และการบิดเบือน

“... มีการเน้นที่ถูกวางไว้ที่นี่มากกว่าใน 1 ทิโมธีในเรื่องการทดสอบการสอน”[\[41\]](#)
16. “สามารถ... หนุนใจด้วยคำสอนที่ถูกต้อง” (ข้อ 9 [1 ทธ. 3:2](#)) หมายถึงว่า เขาสามารถหนุนใจผู้อื่นด้วยพระกัมภีร์ได้
17. “สามารถ... ชี้แจงต่อพวกเขาคนที่คัดค้าน” (ข้อ 9 [1 ทธ. 3:2](#)) หมายถึงว่า เขาสามารถชี้ให้เห็นถึงความผิดพลาดของคำสอนเท็จและอธิบายว่าทำไมมันผิดพลาด

“ดังนั้นโดยรวมแล้ว พลังของลักษณะที่เป็นอุดมคตินี้ของการเป็นผู้นำที่ได้จัดตั้งข้อผิดพลาดแบบแผนตายตัวที่จะต้องหลีกเลี่ยงและคุณความดีด้านบวกที่จะต้องปลูกฝังก็เพื่อที่จะเสนอภาพลักษณ์ของความน่าเชื่อถือต่อสาธารณะและชื่อเสียงที่ดีที่ซึ่งเปาโลเลือกเอาต้นแบบของอุดมคติของกรีก”[\[42\]](#)

“ในการยอมรับคนไปสู่พันธกิจ [ของผู้ปกครอง] นั้น การพิจารณาหลักต้องเป็นความสัตย์สุจริต ของคุณลักษณะของเขาแทนที่จะเป็นของประทานที่น่าตื่นเต็นของเขา”^[43]

คณะกรรมการผู้ปกครองสมัยใหม่จะทำการศึกษาคณสมบัติเหล่านี้และคุณสมบัติเหล่านั้นสำหรับมัคทายก (1 ทธ.3:8-13) เพื่อจะจัดตั้งรายการที่ซึ่งสมาชิกทุกคนของคณะกรรมการเห็นด้วย ข้าพเจ้าขอแนะนำว่าพวกเขา ควรเห็นด้วยกับ การตีความ “ที่เป็นทางการ” ของคุณสมบัติต่างๆ สิ่งนี้จะช่วยป้องกันคนอื่นๆ ในคริสตจักรไว้ จากการก่อให้เกิดการแตกแยก และหลีกเลี่ยงการใช้การตีความที่เป็นส่วนตัวของผู้ปกครองคนหนึ่งต่อสู้กับการ ตีความที่เป็นส่วนตัวของผู้ปกครองอีกคนหนึ่ง

ตรงกันข้ามกับ 1 ทิโมธี 3 นั้น ทิตัส 1 ไม่มีการอ้างอิงถึงมัคทายก สิ่งนี้อาจสะท้อนถึงระยะที่ก้าวหน้าน้อยกว่า ของการบริหารคริสตจักรบนเกาะคริตเมื่อเทียบกับสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในเมืองเอเฟซัสเนื่องจากว่ามัคทายกเป็นผู้ช่วย ของผู้ปกครอง^[44] ความเป็นไปได้อีกอย่างหนึ่งก็คือว่า คริสตจักรทั้งหลายบนเกาะคริตก็เล็กกว่าและดังนั้นก็ไม่ มีความจำเป็นสำหรับมัคทายกซึ่งเป็นที่ตระหนกอย่างเป็นทางการ

ข. การแก้ไขพวกครูสอนเท็จ 1:10-16

เปาโล ได้เน้นถึงความจำเป็นที่จะปกป้องคริสตจักรจากคำสอนเท็จ เพื่อจะบอกทิศทางถึงวิธีที่จะรับมือกับปัญหา ต่างๆที่พวกครูสอนเท็จก่อขึ้น คำแนะนำในส่วนนี้ตามปกติแล้วได้ออกมาจากการเน้นของเปาโลที่ความ รับผิดชอบของผู้ปกครองที่จะใช้พระคัมภีร์อย่างแม่นยำ และการแก้ไขบรรดาผู้ที่บิดเบือนพระคัมภีร์ (ข้อ 9)

1:10-11 เปาโลอธิบายลักษณะพวกครูสอนเท็จว่า “กบฏ” (ต่อความจริงของพระเจ้า) และ “ผู้พูดที่ว่างเปล่า” ถ้อยคำของพวกเขาเป็นแค่ความคิดเห็นของมนุษย์ไม่ใช่พระวจนะของพระเจ้า ท่าน กล่าวอีกว่าพวกเขาเป็น “ผู้หลอกลวง”^[45] พวกผู้ฟังของพวกเขาได้คาดหวังว่าสิ่งที่พวกเขาได้ สอนนั้นเป็นความจริง แต่มันไม่ใช่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเช่นนั้นได้อยู่ท่ามกลางพวกยิว (“พวก ที่เข้าสู่หนัด”) บางที่เป็นพวกยิวดั้งเดิม แต่ส่วนใหญ่แล้วก็อยู่ท่ามกลางคริสเตียนที่เป็นชาวยิว

“เปาโลใช้ ‘การเข้าสู่หนัด’ เพียงแค่จะหมายถึง คริสเตียนที่เป็นชาวยิวโดย ปราศจากการเน้นที่เจาะจงใดๆที่ความเป็นจริงของการที่พวกเขาได้เข้าสู่หนัด ดู [โรม 15:8](#) (ที่ที่มันแค่หมายถึง ‘คนยิว’) [กท. 2:7-9, 12](#)”^[46]

คนยิวหลายคนอาศัยอยู่บนเกาะครีต[47] ทิศจำต้องปิดปากพวกเขา (“ให้พวกเขาสงบปากสงบคำ”) เพราะว่าพวกเขาได้ก่อให้เกิดความวุ่นวายอย่างมากในคริสตจักร (“พวกเขาคว่ำทั้งคร้วเรือน”) เปาโลได้เปิดเผยว่าแรงจูงใจของพวกเขาคือการได้รับเงินอย่างไม่ถูกต้อง (“การได้มาเลวทราม”) บางทีโดยการสอนความเท็จภายใต้เครื่องบังหน้าของความจริง ตามโพลีบิอัส นั้น ชาวครีตมีชื่อเสียงในเรื่องการรักเงิน[48]

“เมื่อครูสอนหรือนักเทศน์มองดูที่การสอนหรือการเทศนาของเขาว่าเป็นอาชีพที่ถูกออกแบบมาเพื่อความก้าวหน้าส่วนตัวและผลประโยชน์ส่วนตัว เขาก็อยู่ในสภาพที่อันตราย”[49]

“คำว่า ‘คร้วเรือน’ อาจอ้างอิงอย่างเจาะจงถึงหน่วยครอบครัวแท้จริง อย่างไรก็ตาม คำนี้บางทีอ้างอิงถึง คริสตจักรตามบ้านที่ซึ่งคำแนะนำของคริสเตียนส่วนใหญ่ได้ถูกดำเนินการ”[50]

ข้าพเจ้าขอความหมายตามปกติของคำนี้ ซึ่งก็คือ หน่วยครอบครัว

1:12-13ก

นักกวีชาวครีตที่เปาโลได้อ้างอิงคือ เอพิเมนิเดส ผู้ซึ่งได้มีชีวิตอยู่ในศตวรรษที่หกก่อนคริสตศักราช และคนร่วมสมัยของเขาได้ถือว่าเขาเป็นผู้เผยพระวจนะ นักปฏิรูปศาสนาที่ยิ่งใหญ่ ผู้ทำนายเช่นเดียวกับนักกวี[51] นักกวีชาวครีตอีกคนหนึ่งชื่อคาลลิมาคัส (300-240 ก.ค.ศ.) ก็ถูกเรียกว่าชาวครีตที่พูดปด[52] การอ้างอิงอื่นๆของเปาโลถึงนักเขียนชาวต่างชาติก็ปรากฏใน [กิจการของอัครทูต 17:28](#) (อาราทัส) และ [1 โครินธ์ 15:33](#) (เมนานเดอร์) บรรทัดนี้ “ชาวครีตชอบพูดปด โหดร้ายเหมือนสัตว์ เกียจคร้านและตะกละ” จากหนึ่งในงานเขียนของ เอพิเมนิเดสได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางในโลกของกรีกว่าเป็นจริง เปาโลได้เห็นด้วยกับนักกวีคนนี้ว่า “คำพยานของเขาเป็นความจริง” โดยทั่วไปแล้ว ชาวครีตมีแนวโน้มที่จะเป็นคนโกหก โหดร้าย เกียจคร้านและตะกละ ชื่อเสียงของพวกเขาในฐานะ “คนโกหก” อาจะเนื่องมาจากตำนานของชาวครีตที่ว่าเซอัสได้ถูกฝังบนเกาะครีต[53]

“ชาวครีตโหดร้ายอย่างมากจนภาษากรีกได้ก่อให้เกิดคำกริยา *ครเรติเซอิน ครเรติเซ* ซึ่งหมายถึง โกหกและโกง...”[54]

1:13ข-14

เป็นที่ชัดเจนว่า เปาโลได้รู้สึกว่าคุณสมบัติเหล่านี้ได้บ่งบอกถึงพวกครูสอนเท็จโดยเฉพาะ ดังนั้นท่านได้กำชับให้ที่ตัสที่จะว่ากล่าวพวกเขาอย่างรุนแรง (“ว่ากล่าวพวกเขาให้แรงๆ”)

“ความล้มเหลวที่จะเผชิญหน้ากับปัญหาภายในคริสตจักรไม่ว่าจะเป็นทาง ศาสนศาสตร์หรือทางปฏิบัตินั้นอาจเป็นข้อบ่งชี้ถึงความไม่สนใจพื้นฐาน เกี่ยวกับความจริงของพระเจ้าหรือการหล่อเลี้ยงความสัมพันธ์แบบคริสเตียน อย่างแท้จริง ความกลัวของการให้การทำให้ขุนเคื่องและมูมมอองโดยส่วนตัวที่ สูงส่งเกี่ยวกับความเชื่อส่วนตัวอาจห้ามปรามบรรดาผู้นำคริสตจักรไว้จากการ ทำตามคำสั่งของพระคัมภีร์ที่จะว่ากล่าว การฟื้นฟูที่เป็นไปได้ทั้งในการ สามัคคีธรรมและในหลักคำสอนที่ดีก็ถูกประนีประนอม โดยความลังเลใจนี้ที่ จะเผชิญหน้า การเผชิญหน้าที่มีความรัก ความไวต่อความรู้สึกแต่หนักแน่นก็ สามารถส่งผลต่อความสัมพันธ์ที่หนักแน่นขึ้นและเอกภาพที่ได้รับการรื้อฟื้น หรือบางทีการกำจัดที่จำเป็นต่อบรรดาผู้ที่ปฏิเสธความจริง”[\[55\]](#)

เป็นที่ชัดเจนว่า “นิยายของพวกยิว” และกฎบัญญัติของพวกยิว (“กฎบัญญัติของคน”) ที่ถูกวาง ไว้โดยบรรดาผู้ที่ปฏิเสธความจริงของพระเจ้าทำให้พวกครูสอนเท็จเหล่านี้หลงใหล (เปรียบเทียบ [มธ.15:9](#) [มก.7:7](#) [1 ทธ.1:4](#) [4:3-7](#) [6:3-4](#) [2 ทธ.4:4](#) [คส.2:21-22](#))

บริบทไม่ได้ชี้แจงไม่ว่าบรรดาผู้ที่หันไปจากความจริงเป็นผู้เชื่อหรือผู้ไม่เชื่อ (เปรียบเทียบ [2 ธส.2:3](#)) พวกเขาอาจเป็นคริสเตียน (เปรียบเทียบ [ลก.8:13](#); [1 ทธ.4:1](#); [ฮบ.3:12](#))[\[56\]](#) หรือไม่ เป็นคริสเตียน (เปรียบเทียบ [ลก.13:27](#); [2 ธส.2:11](#)) หรือทั้งสอง

1:15

“กฎบัญญัติของคน” (ข้อ 14) เกี่ยวข้องกับ การละเว้นจากอาหารบางอย่าง (การถือสันโดษ โดย เปรียบเทียบ [1 ทธ.4:1-4](#); [คส.2:20-22](#)) เปาโลได้ยื่นเตือนผู้อ่านของท่านว่า “สำหรับบรรดาคนที่ บริสุทธิ์” ในใจนั้น “ทุกสิ่ง” รวมทั้งอาหาร “ก็บริสุทธิ์” (สะอาด; เปรียบเทียบ [มธ.15:11](#); [มก. 7:15, 19-20](#); [ลก.11:39-41](#) อย่างไรก็ตาม ความไม่บริสุทธิ์ในใจ (“คนที่ชั่วช้าและไม่มีความ เชื่อ”) ก็กระจายความไม่บริสุทธิ์ที่ใดก็ตามที่พวกเขาไปผ่านทางถ้อยคำและการกระทำของพวกเขา (เปรียบเทียบ [ฮกก.2:13-14](#))

ข้อ 15 มองดูที่ *ท่าที* ของพวกครูสอนเท็จ ส่วนข้อ 16 มองดูที่ *การกระทำ* ของพวกเขา อิทธิพล (“การกระทำ”) ที่แบ่งแยกและทำลายของพวกครูสอนเท็จได้ทรยศท่าทีภายในแห่งความไม่บริสุทธิ์ของพวกเขาเกี่ยวกับความจริงของพระเจ้า ที่จริงแล้วพวกเขา “นำเกลียดน่าซัง (เป็นที่รังเกียจ) และไม่เชื่อฟัง” ต่อพระเจ้าเช่นเดียวกับไม่ได้รับการรับรองโดยพระองค์ พวกเขาไม่สามารถกระทำการใดๆ ที่พระองค์จะรับรองได้ (“ไม่เหมาะกับการดีใดๆ เลย”)

“จากทุกคนที่แน่นั้น คนที่แยกว่าคือคนที่เคร่งในศาสนา”^[57]

“อย่างที่คุณชราหรือตาพร่ามัวและบรรดาผู้ที่มีการมองเห็นนิคหน้อยนั้น ถ้าคุณพลิกหนังสือที่ยอดเยียมไปต่อหน้าพวกเขา แม้ว่าพวกเขาตระหนักว่ามันเป็นงานเขียนบางอย่าง กระนั้นก็แทบจะไม่สามารถตีความสองคำได้ แต่ด้วยการช่วยเหลือของแว่นตาก็จะเริ่มอ่านอย่างแตกต่างออกไป จากการรวบรวมความรู้ที่สับสนถึงพระเจ้าในความคิดของเรา การทำให้ความพรั่มัวของเราหายไปนั้น พระคัมภีร์ก็แสดงให้เห็นถึงพระเจ้าแท้อย่างชัดเจน”^[58]

เมื่อใดก็ตามที่คำพูดและการดำเนินชีวิตของบุคคลหนึ่งขัดแย้งกัน ตามปกติแล้วมันคือ *การดำเนินชีวิต* ของเขาแทนที่จะเป็นคำพูดของเขานั้นที่เปิดเผยถึงสิ่งที่เขาเป็นอย่างแท้จริง (1 [ยน. 1:6](#))

“. . . ข้อ 16 เป็นข้อที่สำคัญของจดหมายฝากฉบับนี้ เปาโลกล่าวถึงประเด็นต่างๆ เริ่มแรกของความจำเป็นของการเป็นผู้นำในทางของพระเจ้าและเรียกความสนใจไปที่ความจริงจิงของปัญหาของชาวคริสต ในข้อนี้ท่านระบุถึงประเด็นหลัก คือ ฝ่ายตรงข้ามกำลังสอนว่าสิ่งที่บุคคลหนึ่งเชื่อและการที่บุคคลนั้นประพฤติอย่างไรนั้น ไม่เกี่ยวข้องกัน และการดำเนินชีวิตในทางพระเจ้าไม่ใช่ผลตามมาที่จำเป็นต่อแผนการและงานที่ช่วยให้อรอดของพระเจ้า จากนั้นในสองบทถัดไป หลังจากที่ได้อธิบายคำแนะนำสำหรับกลุ่มที่แตกต่างกันภายในคริสตจักรนั้น เปาโลจะให้ถ้อยคำซึ่งเป็นหลักคำสอนสองอย่างแก่ที่ตัสที่แสดงให้เห็นว่าการเชื่อฟังออกมาจากความรอดและต้องออกมาจากความรอดเพราะว่ามันเป็นจุดประสงค์ที่ซึ่งความรอดได้ถูกจัดเตรียมไว้”^[59]

“ข้อเหล่านี้ [10-16] เป็นการอภิปรายแท้ันเดียวถึงฝ่ายตรงข้ามที่เป็นชาวคริสต์ของเปาโล (เปรียบเทียบ 3:10-11) สถานการณ์บนเกาะครีตดูเหมือนจะคล้ายกับสถานการณ์นั้นในเมืองเอเฟซัสพร้อมกับความแตกต่างที่สำคัญเล็กน้อย ปัญหาที่เป็นจริงเนื่องจากคำสอนของพวกเขาได้คิดว่าครัวเรือน กระนั้นฝ่ายตรงข้ามที่เป็นชาวคริสต์ก็ได้รับความสนใจน้อยซึ่งบ่งบอกว่าปัญหาไม่ได้ถูกพัฒนาอย่างเช่นในเมืองเอเฟซัส ฝ่ายตรงข้ามนั้นไม่มีคุณสมบัติ เครื่องศาสนา และไม่เหมาะสมสำหรับตำแหน่งของการเป็นผู้นำในคริสตจักร ที่จริง ข้อ 10-16 มีจุดประสงค์ของการอธิบายว่าทำไมทิตัสต้องแต่งตั้งผู้คนที่มีความเหมาะสมเท่านั้นสำหรับการเป็นผู้นำคริสตจักร (ข้อ 5-9) ฝ่ายตรงข้ามได้สอนถ้อยคำที่ไม่เป็นสาระ ถ้อยคำที่ปราศจากความหมาย นิยาย พระคัมภีร์ตอนนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าคำสอนนั้นเกี่ยวกับชาวยิวเป็นหลักและได้สอนการถือสันโดษและคำแนะนำสำหรับความบริสุทธิ์และความเป็นมลทินทางพิธีกรรม ฝ่ายตรงข้ามเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรแต่ได้ละทิ้งความจริงแห่งข่าวประเสริฐ และดังนั้นพวกเขาควรถูกกล่าวหาเพื่อว่าพวกเขาและคริสตจักรจะมีสุขภาพที่ดีในความเชื่อของพวกเขา”^[60]

ค. ความประพฤติของชนรมิกชน 2:1-3:11

จากการระบุถึงประเภทของคนที่มีความเหมาะสมที่จะนำคริสตจักรและการชี้ถึงข้อบกพร่องของผู้นำที่ไม่มีคุณสมบัติบางคนนั้น เปาโลก็หันไปสู่การอภิปรายถึงความประพฤติของคริสเตียนแต่ละคนในคริสตจักรต่างๆ ท่านได้จัดการคำแนะนำเหล่านี้โดยการแบ่งออกท่ามกลางกลุ่มที่หลากหลายในคริสตจักรและจากนั้นก็โดยการเน้นย้ำถึงสิ่งที่อุปนิสัยที่เหมาะสมควรเป็นเหมือนสำหรับชนรมิกชนทุกคน

1. อุปนิสัยของกลุ่มต่างๆที่หลากหลายในคริสตจักร 2:1-15

ในการจัดตั้งระเบียบในคริสตจักร เปาโลให้คำแนะนำแก่ทิตัสเกี่ยวกับอุปนิสัยของกลุ่มต่างๆที่หลากหลายของคริสเตียนที่เหมาะสมสำหรับพวกเขา (เปรียบเทียบ 1 ทธ.5:1-2) สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับการเฝ้าดูแลเชิงอภิบาล

“ที่นี่เปาโลเน้นถึงความสำคัญของการเสริมสร้างชีวิตภายในของผู้เชื่อในฐานะเป็นเครื่องแก้วที่ดีที่สุดต่อความผิดพลาด”^[61]

“ไม่มีสภาพไหนและระยะใดของชีวิตที่ยังคงไม่ได้ถูกระทบโดยอิทธิพลที่ชำระให้บริสุทธิ์ของข่าวประเสริฐ”[62]

“จงสังเกตถึงความรู้สึกหนักแน่นของจุดประสงค์ของพระเจ้าและมนุษย์ตลอดส่วนนี้ (ฮนา [“ว่า”] หกครั้ง)”[63]

การกำชับเบื้องต้น 2:1

ข้อนี้แนะนำถึงคำแนะนำที่ติดตามมาเกี่ยวกับความประพฤติของแต่ละคน ในความตรงข้ามกับพวกครูสอนเท็จ ทิตัสจะต้องสอนความประพฤติที่สอดคล้องกับ “คำสอนที่มีหลัก (นั่นคือ ‘ที่ดี’)” แก่ผู้เชื่อ (เปรียบเทียบ [1 ทธ. 1:10](#); [6:3](#); [2 ทธ. 1:13](#); [4:3](#); [ทต. 1:9, 13, 2:2](#)) เปาโลต้องการให้คริสเตียนประพฤติอย่างสอดคล้องกับสิ่งที่พวกเขา ปฏิญาณที่จะเชื่อ แรงจูงใจหลักที่เปาโลใช้ในคำแนะนำที่ตามคือก็คือว่า การกระตุนเหล่านี้มาจากคำสอนที่มีหลักและเห็นด้วยกับคำสอนที่มีหลัก แรงจูงใจรองที่ท่านเน้นอีกด้วยคือ อุปนิสัยที่ท่านได้ส่งเสริมจะก่อให้เกิดผลกระทบในเชิงบวกต่อผู้ไม่เชื่อผู้ซึ่งจะสังเกตผู้อ่านของท่าน

ผู้ชายสูงอายุ 2:2

ทิตัสจะต้องย้ำเตือนให้ “ผู้ชายสูงอายุ” ที่จะ “รู้จักประมาณตน” (คำกรีก *เนฟาไลโอออส* มีสติ ระวังระไว คิดอย่างชัดเจน; [1 ทธ. 3:2](#)) “มีความน่านับถือ” (คำกรีก *เซมโนออส* ควรค่าแก่การนับถือ ใจที่จริงจังแทนที่จะเล่นตลก) และ “มีสติสัมปชัญญะ” (คำกรีก *โซโฟรนาส* ควบคุมตนเอง [1 ทธ. 3:2](#); [ทต. 1:8](#); [2:5](#)) คุณลักษณะเหล่านี้ทั้งหมดเป็นเครื่องหมายของความเป็นผู้ใหญ่ (เปรียบเทียบ [1 คร. 13:13](#); [1 ธส. 1:3](#))

“ความเป็นผู้ใหญ่ไม่ใช่ถูกกำหนดโดยอายุหรือแม้กระทั่งการที่บุคคลหนึ่งรู้มากแค่ไหน มันถูกกำหนดโดยการที่บุคคลหนึ่งมีทักษะแค่ไหนในการประยุกต์ใช้ความจริงกับชีวิตและการแยกแยะสิ่งดีจากสิ่งชั่ว (ดู [ฮบ. 5:13, 14](#))”[64]

“เราอาจจินตนาการว่าการกระตุน ให้รู้จักประมาณตนนั้นไร้ประโยชน์ [ไม่มีจุดประสงค์ทางปฏิบัติ] แต่เราต้องจดจำไว้ว่าสังคมชาวต่างชาติที่ร่วมสมัยนั้นบ่อยครั้งยกย่องคนที่ดื่มเหล้าอย่างหนัก. . .”[65]

ผู้ชายสูงอายุควรอยู่ในทางพระเจ้า อีกด้วย นั่นหมายถึงการมี “ความเชื่อที่ถูกต้อง” (คำกรีก *ไฮจิอาอินนทาส เทพิสเทอ*; ที่นี่คือการวางใจในพระเจ้ามากกว่าถูกต้องในหลักคำสอน) “ความรัก” (คำกรีก *อากาเป่* ความเป็นห่วงคนอื่น) และ “ความทรหดอดทน” (คำกรีก *ฮุโพโมเน* การทนอย่างอดทนเมื่อพิจารณาถึงความหวังของพวกเขาในฐานะผู้เชื่อ)

“ความจริงจังของจุดประสงค์ก็เหมาะสมกับความมีเกียรติของผู้อาวุโส โดยเฉพาะ กระนั้นแรงโน้มถ่วงไม่ควรถูกลบสนกับความมีดม่น”[66]

“. . . ปีทั้งหลายควรจะนำมาซึ่งความอดกลั้นและความเห็นอกเห็นใจไม่ใช่ความไม่อดกลั้นที่เพิ่มขึ้นเพื่อมุมมองและกับความผิดพลาดของคนอื่น”[67]

ผู้หญิงสูงอายุ 2:3

“ผู้หญิงสูงอายุ” จะต้องให้หลักฐานถึง *การนับถือของเขามีต่อพระเจ้า* “ในความประพฤติของพวกเขา” อีกด้วย กล่าวในเชิงลบแล้ว พวกเขาควรหลีกเลี่ยง “การใส่ร้าย” (คำกรีก *เม ดิอาโบลอส*; การใส่ร้ายคนอื่น; [1 ทธ. 3:11](#); [5:13-14](#)) และการเสพติดสารที่ทำให้เป็นทาสเช่นเหล้า (คำกรีก *เมเน ออยโน พอลโล เคคูโตเมนาส*; [1 ทธ. 3:8](#)) กล่าวในเชิงบวกแล้ว พวกเขาควรสอน “สิ่งที่ดีงาม” (คำกรีก *คาโลคิศาจคาลุส*) โดยการกระทำเช่นเดียวกับถ้อยคำ และ “หนุนใจหญิงสาว” ที่จะบรรลุความรับผิดชอบต่างๆของพวกเขา (ข้อ 4ก)

“เราได้นำข้อสังเกตมาที่ว่าคนที่แก่กว่าได้มีวันแห่งความมีประโยชน์ของพวกเขาและควรที่จะทำทางไว้สำหรับคนหนุ่ม แต่หลักการที่นี้ก็ค่อนข้างตรงกันข้าม ด้วยอายุและประสบการณ์นั้นก็มีความ และผู้หญิงสูงอายุหลายคนได้ค้นพบเคล็ดลับต่างๆของการดำเนินชีวิตในทางพระเจ้า ในความสัมพันธ์กับสามี ลูก และเพื่อนบ้านและในสถานที่ทำงานของพวกเขาซึ่งสามารถช่วยเหลือหญิงสาวไว้จากความโศกเศร้าที่ไม่จำเป็นได้ และเมื่อความยากลำบากที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เกิดขึ้นกับหญิงสาว ใครควรที่จะนำพาเธอผ่านพ้นดีกว่าพี่สาวที่แก่กว่าผู้ซึ่งได้ผ่านพ้นมันมาก่อน? ด้วยเหตุใดเหตุหนึ่ง คริสตจักรต้องตรวจสอบว่าหญิงสาวมีการติดต่อกับผู้หญิงสูงอายุ” [68]

หญิงสาว 2:4-5

เปาโลได้ลงรายการความรับผิดชอบเจ็ดอย่างของ “หญิงสาว” พวกเขาจะต้อง (1) “รักสามีของพวกเขา” (ทำให้สวัสดิภาพของสามีของพวกเขามาก่อนความสนใจส่วนตัวของพวกเขา) (2) “รักบุตรของพวกเขา” และ (3) “มีสติสัมปชัญญะ (คำกรีก *โซโฟรนาส*; “ควบคุมตนเอง”) ยิ่งกว่านั้น พวกเขาจะต้อง (4) “บริสุทธิ์” (คำกรีก *ฮักนาส*) และ (5) “ดูแลบ้าน” (คำกรีก *ออยคูรัส*, ผู้ผลิตแห่งความเรียบร้อยในบ้าน, [1 ทธ.5:14](#) ไม่จำเป็นต้องถูกรอบงำด้วยงานบ้านอย่างเดียว) สุดท้าย พวกเขาจะต้อง (6) “มีความเมตตา” (คำกรีก *อาภาซาส*) และ (7) “เชื่อฟังสามีของตน” (คำกรีก *ฮูโปทาสโซเมนาส ทอยส์ อิดิออยส์ แอนดราชิน*) เนื่องจาก *สิทธิอำนาจที่ได้รับแต่งตั้งของพระเจ้า* ในครอบครัวของพวกเขา ([อฟ.5:22](#); [กส.3:18](#); [1 ปต.3:1](#)) อุปนิสัยเช่นนั้นจะปกป้อง “พระวาระของพระเจ้า” จาก *ความเสื่อมเสีย* โดยบรรดาผู้ที่จะสังเกตถึงความไม่สอดคล้องระหว่างคำสอนของพระกัมภีร์และความประพฤติของผู้หญิงเหล่านี้

“ที่นี่เรามีอันแรกของการกล่าวอย่างชัดเจนหลายครั้งถึงความจำเป็นสำหรับการทำงานที่ดีเพื่อเห็นแก่ผู้ไม่เชื่อ... [เปรียบเทียบ 2:1, 10, 11, 14; 3:2, 8, 14)]”[\[69\]](#)

“การอบรมหญิงสาวไม่ใช่เป็นหน้าที่ของทิตัสแต่เป็นหน้าที่ของผู้หญิงสูงอายุที่มีคุณสมบัติในการทำอย่างนั้นโดยตำแหน่งและคุณลักษณะ ‘อบรม’ หมายถึง สอนในบทเรียนของความมีสติและการควบคุมตนเอง (เปรียบเทียบ ข้อ 2, 5) ‘สาวกว่า’ เป็นคำคุณศัพท์ในเชิงบวกซึ่งตามตัวอักษรหมายถึง ‘ใหม่’ หรือ ‘สดใหม่’ และบางที่บ่งบอกถึงการอ้างอิงถึงคนที่แต่งงานใหม่”
[\[70\]](#)

คำว่า “อยู่ภายใต้” (คำกรีก *ฮูโปทาสโซ*, ข้อ 5) ในวลี “อยู่ภายใต้สามีของพวกเขาเอง” ไม่ใช่เหมือนกับคำว่า “เชื่อฟัง”

“*ฮูโปทาสซิสโซ*” ซึ่งเปาโลชื่นชอบที่นี่ [ใน [รม.13:1](#)] และในที่อื่นๆ [เช่น [ทต.2:5](#)] จะต้องเป็นที่เข้าใจในแง่ของ *แทกซิส* หรือ ‘ระเบียบ’ ของพระเจ้า มันเป็นการยอมรับที่มีความรับผิดชอบของความสัมพันธ์ที่ซึ่งพระเจ้าได้ตั้งบุคคลหนึ่งไว้และความพยายามอันจริงจังที่เป็นผลลัพธ์เพื่อจะบรรลุหน้าที่ต่างๆที่ซึ่งความสัมพันธ์นั้นกำหนดให้บุคคลนั้นมี [เปรียบเทียบ [อฟ.5:24](#)]”[\[71\]](#)

เปาโล ได้กล่าวด้วยตัวเองต่อหญิงสาวที่แต่งงานผู้ซึ่งมีบุตร หญิงสาวคนอื่นๆ จำเป็นต้องทำการปรับต่อสถานการณ์ของพวกเขาในความสอดคล้องกับหลักการต่างๆที่รองรับคำแนะนำเหล่านี้

การรักในแนวทางนี้เกี่ยวข้องกับการยอมรับที่ไม่มีเงื่อนไข บรรดาภรรยาต้องยอมรับสามีของพวกเขาอย่างที่เขาเป็น นั่นคือ คนบาปที่ไม่สมบูรณ์เหมือนกับพวกเขาเอง การยอมรับนี้ไม่ควรขึ้นอยู่กับการปฏิบัติของสามีแต่ขึ้นอยู่กับคุณค่าของเขาในฐานะของขวัญที่ดีที่พระเจ้าได้ประทานแก่ภรรยา ภรรยาต้องยอมรับความคิดความรู้สึก การตัดสินใจและความล้มเหลวของสามีของเธอ ความรักเป็นเชิงรุกไม่ใช่เชิงรับ มันเป็นบางสิ่งที่คุณทำ ความรักเกี่ยวข้องกับการฟังเพราะว่าการฟังกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารักคุณและข้าพเจ้าสนใจคุณ” การรักสามีหมายถึงว่า ภรรยาต้องปรับกิจกรรมต่างๆของเธอให้เข้ากับตารางเวลาของสามี มันเกี่ยวข้องกับการปกป้องเขาจากการวิจารณ์ในที่สาธารณะในฐานะพันธมิตรของเขาแทนที่จะวิจารณ์เขาต่อหน้าคนอื่นๆ ความรักเกี่ยวข้องกับการอุทิศตนต่อความสัมพันธ์ทางเพศที่เติมเต็มร่วมกันและบางครั้งก็ทำการริเริ่มเพื่อความพึงพอใจของเขา สิ่งที่ดีที่สุดซึ่งคู่สมรสสามารถทำเพื่อลูกของพวกเขาคือรักซึ่งกันและกันอย่างไม่มีเงื่อนไข

“คำนิยามของ ‘ผู้หญิงใหม่’ [รูปแบบของความประพฤตินบนเกาะครีต] มีความเกี่ยวข้องเล็กน้อยกับการอุทิศตนตามธรรมเนียมต่อครอบครัว ศีลธรรมใหม่ที่พวกเขาได้เน้นก็รับรองเสรีภาพที่จะติดตามความสัมพันธ์ฉันท์ผู้สาวและเสรีภาพในเรื่องทางเพศนอกการสมรสที่ปกติเปิดต่อผู้ชายเท่านั้น ซึ่งจะสร้างความซื่อสัตย์ทางการสมรสและการจัดการครอบครัวอยู่ในการเสี่ยง ดังนั้นครอบครัวจึงเป็นสนามหลักแห่งการณรงค์ของเปาโล”[72]

พระเจ้าต้องการให้ภรรยาที่จะทำให้งานดูแลบ้านเป็นลำดับความสำคัญ บ้านเรือนของผู้หญิงเป็นบริเวณหลักแห่งพันธกิจของเธอ มันสร้างถ้อยแถลงเกี่ยวกับคำนิยามของเธออีกด้วย ตามปกติแล้ว งานดูแลบ้านก็รวมถึงการเลี้ยงดูลูก (เปรียบเทียบ [สภษ.1:8; 1 ธส.2:7](#)) การเพิ่มเติมรายได้ของครอบครัวเป็นทางเลือกที่เป็นไปได้ (เปรียบเทียบ [สภษ.31:16, 24](#)) อย่างไรก็ตาม แม้ควรทำงาน *เท่านั้น* ถ้าทั้งสามีของเธอและเธอเห็นด้วยว่าสิ่งนี้จะเป็นสิ่งดีที่สุดสำหรับครอบครัว

“ความรับผิดชอบอันแรกของภรรยาก็อยู่ในบ้านของเธอ”[73]

“สามีที่ฉลาดยอมให้ภรรยาของเขาที่จะจัดการเรื่องราวของบ้านเรือน เพราะว่าเป็นพันธกิจของเธอ”[74]

ข้าพเจ้าที่กักตักเอาว่าท่านได้หมายถึง บ้านเป็นพันธกิจ *หลัก* ของเธอ ไม่จำเป็นจะต้องเป็นพันธกิจ *เดียว* ของเธอ

มุมมองของโลก	มุมมองของพระเจ้า
1. บ้านเป็นงานที่น่าเบื่อ	1. บ้านเป็นที่พักอาศัยที่จะมาสู่โลก
2. งานดูแลบ้านและลูกเป็นภาระ	2. สิ่งเหล่านี้เป็นของประทานที่ดีของพระเจ้า
3. เห็นคุณค่าความสำเร็จทางวัตถุและการทำให้ตนเองพึงพอใจในตอนนี้	3. เห็นคุณค่าคุณลักษณะและการอยู่ในทางพระเจ้าและลงทุนในอนาคต
4. เอาลูกไว้ในการดูแลเลี้ยงดูเด็กแทนที่จะดูแลพวกเขาด้วยตัวคุณเอง	4. พ่อแม่ควรสอนและบรรลุลูกความรับผิดชอบของพวกเขาที่จะฝึกฝนลูกของพวกเขา
5. ลูก งานดูแลบ้าน และบ่อยครั้งการสมรสก็ขัดขวางความสำเร็จของตนเอง	5. การเลี้ยงดูลูกในทางพระเจ้าเป็นหนึ่งในวิธีที่จะบรรลุดุประสงค์ของพระเจ้าและหนึ่งในการทรงเรียกที่สูงสุดในชีวิต
6. เรียกร้องสิทธิของคุณที่จะไปสู่ความสำเร็จ	6. สละสิทธิของคุณและกลายมาเป็นผู้รับใช้ ^[75]

“ความสัมพันธ์ทางการสมรสใดๆที่ก่อขึ้นและรักษาไว้บนพื้นฐานของสมาชิกแต่ละคนที่ยึดมั่นต่อข้อเรียกร้องทางกฎหมายบางอย่างที่กำหนดไว้เท่านั้น บางทีก็มีความหายนะตั้งแต่ตอนเริ่มต้น ในการพิจารณาคำสอนของพันธสัญญาใหม่ในเรื่องการสมรส โดยเฉพาะอย่างยิ่งในจดหมายของเปาโล ดูเหมือนว่าการเน้นจะอยู่ที่การรักษาไว้ซึ่งการอุทิศตนร่วมกันหรือซึ่งกันและกันของสามีและภรรยาต่อการเป็นหุ้นส่วนที่เฉพาะ สนิทสนม มีความรักและการดูแล เมื่อทำที่ตามพระคัมภีร์ที่กำหนดไว้เหล่านี้ระหว่างสามีและภรรยาที่นั่นแพร่หลาย มันก็มีความจำเป็นเล็กน้อย (ถ้ามี) สำหรับการอาศัยระเบียบที่ได้ตั้งไว้ใจของพระเจ้าเพื่อการสถาปนาสิทธิอำนาจภายในบ้าน”^[76]

ชายหนุ่ม 2:6-8

หลักการต่างๆ ที่เหมือนกันก็ประยุกต์ใช้กับอุปนิสัยของ “ชายหนุ่ม” ช่วงอายุสำหรับผู้ชายสูงอายุและผู้หญิงสูงอายุจะประมาณ 40 ปีขึ้นไปในวัฒนธรรมนั้น และช่วงอายุของคนหนุ่มสาวคงจะประมาณระหว่าง 20 ปีถึง

40 ปี[77] เนื่องจากว่าทิตัสเป็นหนึ่งใน “ชายหนุ่ม” เปาโลได้กล่าวถึงท่านอย่างเป็นทางการเป็นส่วนตัว พวกเขาควรจะ “มีสติสัมปชัญญะ” อีกด้วย (คำกรีก โซโฟรเนอีน; “ควบคุมตนเอง” ข้อ 2, 5, 6) และเป็น “แบบอย่าง” (ตัวอย่าง) ในการดีทุกด้าน” (1 ทธ.4:15-16)

“เนื่องจากว่าชายหนุ่มก่อนข้างมีแนวโน้มที่จะหุนหันพลันแล่นและปราศจากการยับยั้งในความประพฤติ ความจำเป็นพื้นฐานของพวกเขาคือที่จะ ‘ควบคุมตนเอง’ ซึ่งเป็นการปลูกฝังความสมดุลและการยับยั้งตนเองในการปฏิบัติประจำวัน”[78]

ในฐานะครูสอนหรือผู้ฝึกหัด พวกเขาทำสิ่งนี้โดยการรักษาไว้ซึ่ง “ความบริสุทธิ์” ในคำสอนแห่งความจริง (“หลักคำสอน”) ของพระเจ้า โดยการ “จริงใจ” (“จริงจัง” ข้อ 2) และ โดย “คำพูดที่ดี” ที่ผู้อื่นไม่สามารถวิจารณ์อย่างถูกต้องสมควรได้ การเชื่อฟังต่อองค์ประกอบเหล่านี้ก็จะปลี่ยนศัตรูของคริสตจักรจากเหตุผลที่มีเหตุผลใดๆ สำหรับการวิจารณ์ (เปรียบเทียบ 1:16) พวกเขาจะ “ถูกทำให้อับอาย” เพราะว่าพวกเขาจะไม่มีพื้นฐานที่เป็นจริงสำหรับการต่อต้านของพวกเขา

ทาสสมักร 2:9-10

พวกเขาได้เป็นที่รู้จักสำหรับความพร้อมของพวกเขาที่จะรับเอาศาสนาใหม่[79] เนื่องจากสิ่งนี้ เปาโลอาจได้ให้คำแนะนำแก่บรรดาคนของพวกเขาก็ได้มาเป็นคริสเตียน ถ้อยคำของเปาโลต่อพวกเขาเริ่มต้นด้วยการขอร้องโดยทั่วไปซึ่งติดตามมาด้วยหลักการสี่อย่างที่ได้อธิบายเรียงในรูปสมมาตร (เชิงบวก เชิงลบ เชิงลบ เชิงบวก) ซึ่งหลักการสองอย่างแรกกล่าวถึงท่าทีและสองอย่างสุดท้ายกล่าวถึงความซื่อสัตย์[80]

พวกเขาที่เชื่อจะต้อง (1) “จำนน (อยู่ภายใต้) ต่อนายของพวกเขาเองในทุกอย่าง” และ (2) พยายามที่จะ “ทำสิ่งที่ถูกใจนายทุกอย่าง” (“เป็นที่โปรดปราน”) พวกเขาจะต้อง (3) ยับยั้งจากการเถียง (“ไม่ได้เถียง”) เมื่อได้รับคำแนะนำ (4) ไม่ขโมยจากพวกเขา (“ไม่ยักยอก”) และ (5) พิสูจน์ว่าน่าไว้วางใจอย่างเต็มที่ (“สำแดงความซื่อสัตย์”)

“ซีเซโรบ่นว่าคนคริสตไม่ถือว่ามีศีลธรรมในการที่จะขโมย”[81]

อีกครั้งหนึ่ง เหตุผลสำหรับประเภทของอุปนิสัยนี้ก็ตามมา มันเป็นเพราะว่าอุปนิสัยเช่นนั้นสอดคล้องกับคำสอนเกี่ยวกับ “พระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา” และดังนั้นที่ *เท็ดทูน* (ส่งเสริมการทำให้ดีขึ้นโดยการจัดเตรียมบริบทที่สอดคล้องให้) คำสอนนั้น

“เนื่องจากว่าพวกทาสเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวกรีก มันค่อนข้างเป็นไปได้ว่าการยุ่งของพวกครูสอนเท็จที่มีต่อครอบครัวกรีก (1:11) ก็เป็นเหตุผลของประเภทของอุปนิสัยที่ไม่นับถือท่ามกลางพวกเขาที่ได้รับการบ่งบอกไว้โดยชุดของคำแนะนำนี้ บางสิ่งที่คล้ายกันได้ปรากฏในเมืองเอเฟซัส (ดู [1 ทธ.6:1-2](#))”^[82]

“ในขณะที่โดยรอบๆ นั้นก็มีการไม่นับถือหรือความไม่ใส่ใจต่อบรรดาผู้ที่มีสิทธิอำนาจ ทำที่นับถือของคริสเตียนและถ้อยคำซึ่งถูกรับรองโดยการปฏิบัติที่ดีก็จะสำแดงว่าข่าวสารแห่งความรอดของพระเจ้ำก็ก่อให้เกิดผลลัพธ์ต่างๆ ในเชิงบวกและมองเห็นได้ นี่เป็น โอกาสสำหรับพยานที่เราต้องไม่พลาด”^[83]

“ไม่มีทาสในสังคมของเรา [อเมริกา] ในทุกวันนี้ แต่ก็มีลูกจ้าง คนงานที่เป็นคริสเตียนต้องเชื่อฟังคำสั่งและไม่ได้เถียง พวกเขาต้องไม่ขโมยจากนายจ้างของพวกเขา เงินหลายล้านดอลลาร์ก็สูญหายไปแต่ละปีโดยนายจ้างซึ่งคนงานของพวกเขา นั้นขโมยจากพวกเขา ทุกๆ สิ่งตั้งแต่ที่หนีบกระดาษและดินสอไปจนถึงเครื่องมือและพาหนะในที่ทำงาน ‘พวกเขาเป็นหนี้ข้าพเจ้า!’ ก็ไม่ใช่ข้อแก้ตัว ‘เอาล่ะ ข้าพเจ้าได้ทำเพื่อจะได้มา!’” ก็ไม่ใช่ข้อแก้ตัวเช่นกัน^[84]

เหตุผลสำหรับอุปนิสัยเช่นนั้น 2:11-14

“ย่อหน้าก่อนหน้านี [2:1-10] เป็นการท้าทายต่อหลายกลุ่มในคริสตจักรต่างๆ บนเกาะคริตเพื่อจะยอมรับรูปแบบแห่งอุปนิสัยของคริสเตียนอย่างเจาะจง ณ ตอนแรกนั้นความเชื่อพื้นฐานของมันดูเหมือนจะน่าเบื่อและธรรมดา แต่ตอนนี้เปาโลย้ำเตือนที่ตัสอย่างคล้องแคลว่าพวกเขามีพื้นฐานของพวกเขาในข่าวประเสริฐเอง อย่างแน่นอนแล้วก็เพื่อที่จะยกมนุษย์ไปสู่คุณภาพที่สูงขึ้นของชีวิตที่พระเจ้าได้แทรกแซงในประวัติศาสตร์ในการบังเกิดเป็นมนุษย์”^[85]

“มีพระคัมภีร์ไม่กี่ตอนในพันธสัญญาใหม่ที่จัดตั้งอำนาจทางศีลธรรมของการบังเกิดเป็นมนุษย์อย่างชัดเจนมากเหมือนพระคัมภีร์ตอนนี้”[86]

นี่เป็นอีกตอนหนึ่งของ “พระคัมภีร์ตอนที่เป็ฯนพิธิสัักการะบูชา” ในจดหมายฝากศิษยาภิบาลที่สรุปลักษณะสำคัญของความรอด (เปรียบเทียบ [1 ทธ.1:15; 2:5-6; 3:16; 2 ทธ.1:9-10; 2:8-13; ทด.3:3-7](#)) [87]

2:11 “เพราะว่า” แะนะนำถึงเหตุผลทางศาสนศาสตร์เต็มทีของเปาโลสำหรับการเรียกร้องความประพฤติที่ได้กล่าวถึงว่าทำไมความประพฤติเช่นนั้นสอดคล้องกับหลักคำสอนที่ถูกต้อง (ข้อ 1) กล่าวอย่างสรุปแล้ว มันเป็นการตอบสนองที่เหมาะสมต่อพระคุณของพระเจ้า “พระเจ้า” ได้สำแดง “พระคุณ” (ความโปรดปรานที่ไม่สมควรได้รับ) ของพระองค์ในพระคริสต์และข่าวประเสริฐ สิ่งนี้ได้ส่งผลต่อสองสิ่งคือ *ความเป็นไปได้* ของ “ความรอด” สำหรับ “ทุก” คน และ “ความรอด” *ที่เป็นจริง* ของ “ทุก” คนที่เชื่อในพระคริสต์ ([1 ทธ.2:4, 6; 4:10](#))

“ในภาษากรีก ‘ได้ปรากฏ’ ก็ตั้งอยู่อย่างแน่นๆ ณ ตอนเริ่มต้นซึ่งเน้นถึงการสำแดงของพระคุณในฐานะเป็นความเป็นจริงทางประวัติศาสตร์ การอ้างอิงนั้นก็มิต่อชีวิตทั้งหมดในโลกของพระคริสต์ คือ การบังเกิด การตาย และการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ คำกริยา *เอพิฟานี* ซึ่งเป็นที่มาของคำว่า ‘อึพึฟอะนิ’ หมายถึง ‘เป็นที่เห็นได้ ทำการปรากฏ’ และแสดงถึงภาพลักษณ์ของพระคุณที่ทันใดนั้น ได้ทะลุทะลวงเข้าไปในความมืดทางศีลธรรมของเรา เหมือนกับดวงอาทิตย์ที่กำลังขึ้น (มันถูกใช้เกี่ยวกับดวงอาทิตย์ใน [กจ.27:20](#)) มนุษย์ไม่สามารถก่อบรรคความคิดที่เหมาะสมถึงพระคุณนั้นได้ถ้าปราศจากการสำแดงที่เป็นส่วนตัวของพระคุณในพระคริสต์ในการมาบังเกิดเป็นมนุษย์และการไถ่บาป” [88]

2:12 เมื่อคริสเตียนชื่นชม “พระคุณนี้” พระคุณก็สอนเขาหรือเธอ พระคุณสอนเรา *ในเชิงลบ* “ให้ละทิ้งความอธรรม” ซึ่งเป็นปัญหาพื้นฐาน และ “โลกียตัณหา (ความอยากต่างๆ)” ซึ่งเป็นการสำแดงของปัญหาพื้นฐาน ความหลงใหลเหล่านี้เป็นความอยากต่างๆที่ผู้ไม่เชื่อพบนาน่าดึงดูดอย่างมาก แต่ก็ไม่สอดคล้องกับคุณลักษณะและน้ำพระทัยของพระเจ้า แม้ว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นพื้นฐานของระบบโลก พระคุณสอน *ในทางบวก* ที่จะดำเนินชีวิต “อย่างมีสติสัมปชัญญะ” (คำ

กรีก *ไซโฟรนอส* ควบคุมตนเองในภายใน เปรียบเทียบ ข้อ 2, 5, 6) “อย่างชอบธรรม” (คำกรีก *ดีไกออส*; ถูกต้องทางศีลธรรมที่ภายใน) และ “อยู่ในทางพระเจ้า” (คำกรีก *ยูเซบอส* อย่างนับถือที่ภายใน) ในยุคปัจจุบันนี้” คุณสมบัติเหล่านี้เป็นสิ่งตรงข้ามกับคุณสมบัติเหล่านั้นที่แสดงถึงวัฒนธรรมของชาวกรีกโดยทั่วไป

2:13

“ความหวังอันน่ายินดี” ของ “พระเจ้ายิ่งใหญ่และพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด” คือ การมาปรากฏของพระเยซูคริสต์ใน “พระสิริ” ณ การรับขึ้นไปนั้นก็กระตุ้นให้คริสเตียนที่ไวต่อความรู้สึกที่จะให้เกียรติแด่พระเจ้าด้วยอุปนิสัยของเธอและของเขาในตอนนี้อีกด้วย[89] คำกรีก *พรอสเคโคเมนอย* (“คอยหา”) อยู่ในกาลปัจจุบันซึ่งบ่งบอกว่าการรอคอยนี้ควรเป็นท่าทีที่เป็นลักษณะเฉพาะของเราก็พร้อมที่จะต้อนรับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่กำลังเสด็จกลับมาของเรา เราไม่ต้องการที่จะอับอายเมื่อเราพบกับพระองค์หน้าต่อหน้า (1 ยน.2:28; 3:3) ในตัวบทกรีก คำนำหน้าเดี่ยว “เดอะ” แนะนำทั้ง “ความหวังอันน่ายินดี” และ “การปรากฏที่มีพระสิริ” ซึ่งบ่งบอกว่าเปาโลได้ถือว่าหนึ่งเหตุการณ์มีสองลักษณะ ความอันน่ายินดีเป็นการปรากฏที่มีพระสิริของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา

“ในพันธสัญญาใหม่ ความหวัง ไม่ได้บ่งบอกถึงแค่สิ่งที่ได้ปรารถนาแต่สิ่งที่แน่วใจอีกด้วย”[90]

“เมื่อพิจารณาถึงแนวคิดรวบยอดของการเสด็จมาที่ใกล้จะมาถึงของพระคริสต์ และความเป็นจริงที่ว่าพันธสัญญาใหม่ก็สอนการเสด็จมาที่ใกล้จะมาถึงของพระองค์นั้น เราสามารถสรุปได้ว่า มุมมองการรับขึ้นไปก่อนยุคเข็ญก็เป็นมุมมองเดียวของการรับคริสตจักรขึ้นไปเข้าได้อย่างสะดวกสบายกับคำสอนของพันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับการเสด็จมาที่ใกล้จะมาถึงของพระคริสต์ มันเป็นมุมมองเดียวที่สามารถกล่าวอย่างจริงใจได้ว่า พระคริสต์สามารถเสด็จกลับมาเวลาใดก็ได้ เพราะเรามุมมองนี้สอนว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมาเพื่อรับคริสตจักรขึ้นไปก่อนสัปดาห์ที่ 70 ของดาเนียลบทที่ 9 หรือระยะเวลาที่ยุคเข็ญเริ่มต้นและไม่มีสิ่งอื่นใดต้องเกิดขึ้นก่อนการเสด็จกลับมาของพระองค์”[91]

“เปาโล... ไม่ได้ขอให้เราที่จะรอคอยยุคเจ็ด หรือ ปฏิบัติพระคริสต์ หรือ การข่มเหงและการสละชีวิตเพื่อความเชื่อ หรือการตาย แต่รอคอยการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ ถ้าเหตุการณ์ใดๆของเหตุการณ์เหล่านี้ต้องมาก่อนการรับขึ้นไป จากนั้น เราที่รอคอยสิ่งเหล่านั้นแทนที่จะรอคอยการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าใช่ไหม? อย่างดีที่สุดแล้ว มุมมองเช่นนั้นเกี่ยวกับการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าสามารถก่อให้เกิดความสนใจโดยทั่วไปอย่างมากใน ‘ความหวังอันน่ายินดี’”[\[92\]](#)

“วลีที่ไม่ปกติ ‘พระเจ้ายิ่งใหญ่’ ที่พบได้ที่นั่นในพันธสัญญาใหม่ก็ให้เหตุผลอย่างดีที่สุดสำหรับการประยุกต์ใช้แบบศาสนศาสตร์พระคริสต์ของการอธิบายของพันธสัญญาเดิมถึงพระเจ้า”[\[93\]](#)

ในอีกนัยหนึ่ง เปาโลอธิบายการปรากฏและพระสิริของ *บุคคลเดียว* คือ “พระเยซูคริสต์ พระเจ้ายิ่งใหญ่และพระผู้ช่วยให้รอดของเรา” นี่เป็นพระคัมภีร์อีกตอนหนึ่งที่กล่าวอย่างชัดเจนว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า (เปรียบเทียบ [ยอห์น.1:1, 18](#) [ตามต้นฉบับบางฉบับ] [20:28 รรม. 9:5; ฮบ.1:8-13; 2 ปต.1:1](#) และบางที่ [1 ยอห์น.5:20](#))[\[94\]](#)

“นี่เป็นหนึ่งในถ้อยคำอันหนักแน่นที่สุดของความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ในพันธสัญญาใหม่”[\[95\]](#)

2:14 ความตั้งใจของพระคริสต์ในการจัดเตรียมความรอดเพื่อเราคือที่จะซื้อ (“ไถ่เรา”) เสรีภาพของเราจากการเป็นทาสต่อบาปและการอธรรม

“... ความคิดหลักคือ การช่วยกู้จากอำนาจของบาป *ไม่ใช่* ความผิดของมัน”
[\[96\]](#)

“ประการที่หนึ่ง คำกริยา *ได้ประทาน* (และการกล่าวทั้งหมดอย่างแท้จริงคือ *ผู้ได้ประทานพระองค์เองเพื่อเรา*) พรรณนาถึงการตายของพระคริสต์ในฐานะ

เป็นเครื่องบูชาทางพิธีกรรมที่ได้ถูกทำขึ้นเพื่อไถ่บาปอย่างเจาะจง (รม. 4:25; 8:32; เปรียบเทียบ กท.1:4). . . .

“ประการที่สอง ข้อความเกี่ยวกับความเต็มใจถูกเน้นเพราะมีการกล่าววว่า พระองค์ ได้ประทานพระองค์เอง. . . .

“ประการที่สาม วลี “เพื่อเรา” เปิดเผยว่า การถวายบูชานี้เป็นทั้งตัวแทนและ ผู้เข้ารับแทน”[97]

จุดประสงค์ของพระคริสต์คือเพื่อจะ “ชำระ” ผู้คน “เพื่อพระองค์เอง” อีกด้วย ในฐานะเป็น “ทรัพย์สมบัติของพระองค์เอง” ผู้ซึ่งมีใจปรารถนาจะทำสิ่งที่ถูกต้องและดี (“กระตือรือร้นที่จะ ทำการดี” เปรียบเทียบ อฟ.2:10; 1 ปต.3:13)

“เมื่อการเขียนเขียนของกษัตริย์ถูกคาดหวังไว้ ทุกสิ่งก็ถูกชำระล้างและตกแต่ง และถูกทำให้เหมาะสมสำหรับสายตาของกษัตริย์ที่จะทอดพระเนตร”[98]

“แรงจูงใจอันสูงที่สุดและบริสุทธิ์ที่สุดสำหรับอุปนิสัยของคริสเตียนไม่ได้ ขึ้นอยู่กับสิ่งที่เราสามารถทำเพื่อพระเจ้าได้แต่ขึ้นอยู่กับสิ่งที่พระเจ้าได้ทำเพื่อ เราและจะทำอีก”[99]

ในการสรุปส่วนนี้ (ข้อ 11-14) “พระคุณของพระเจ้า” ควรส่งผลต่อการอุทิศตนในปัจจุบันของคริสเตียนที่จะ ปฏิเสธ สิ่งที่พระองค์ทรงรังเกียจ และ ติดตาม สิ่งที่พระองค์ทรงให้คุณค่า เราเห็นพระคุณของพระเจ้าทั้งในการ จัดเตรียมในอดีตของพระองค์ถึงความรอดในพระคริสต์ และในการคาดหวังถึงการเสด็จกลับมาในอนาคตของ พระคริสต์เพื่อจะให้เราอยู่กับพระองค์เป็นนิรันดร์ ความเป็นจริงที่ว่าคริสเตียนจำนวนมากที่ทำการอุทิศตนนี้ ก็ผิดพลาด แต่มันเป็นจริงต่อชีวิตและพระเยซูคริสต์ได้คาดหวังมัน (ลก. 17:11-19)

“ข้อ 11-14 ก็น่าสังเกตสำหรับความสมดุลที่สมบูรณ์แบบของหลักคำสอนกับการดำเนินชีวิต เริ่มต้นด้วยการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ (‘พระคุณของพระเจ้าปรากฏแล้ว’ ข้อ 11) นั้น ข้อเหล่านี้ก็ เชื่อมโยงหลักคำสอนนี้กับชีวิตที่ปฏิเสธความชั่วและปฏิบัติสิ่งดีขณะนี้ (ข้อ 12) ที่เห็นสิ่ง

กระตุ้นเพื่อความปลอดภัยในทางพระเจ้า (‘รอคอยความหวังอันน่ายินดี. . .’ ข้อ 13) ในการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ และที่ตระหนักถึงจุดประสงค์ของการไถ่บาปนี้ (ข้อ 14) ในความบริสุทธิ์และการดีส่วนตัว พระคัมภีร์ตอนนี้เป็นหนึ่งในการสรุปที่รวบรัดมากที่สุดของพันธสัญญาใหม่ทั้งหมดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของความจริงของข่าวประเสริฐกับชีวิต” [100]

การกำชับที่สรุป 2:15

ข้อนี้สรุปส่วนของคำแนะนำต่อกลุ่มที่หลากหลายในคริสตจักร (บทที่ 2) เปาโลได้กระตุ้นให้ทิตัสสอน (“พูด”) “เตือนสติ” และ “ตักเตือน” ในความสอดคล้องกับสิ่งที่อัครทูตนี้เพิ่งได้เปิดเผย “ด้วยอำนาจอย่างเต็มที่” เนื่องจากมันเป็นการเปิดเผยของพระเจ้า ท่าน “ไม่ควรให้ใคร” สบประมาท (“ไม่นับถือ”) เพราะว่าคุณธรรมนั้นอยู่ในภาวะเสี่ยง (เปรียบเทียบ 1 ทธ.4:12)

“สิทธิอำนาจของผู้รับใช้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของข่าวสารของเขา เขาไม่ได้ดูถูกเหนือความจริง แต่ความจริงอยู่เหนือเขา” [101]

2. อุปนิสัยของทุกคนในคริสตจักร 3:1-11

เปาโลได้ขยายจุดจ่อของคำแนะนำของท่านเพื่อจะอธิบายถึงความรับผิดชอบต่างๆของคริสเตียนทุกคนเมื่อพิจารณาถึงพระคุณของพระเจ้า

“หลักสำคัญของบทนี้คือความเป็นประโยชน์” [102]

ความรับผิดชอบของแต่ละบุคคล 3:1-8

“หลังจากการเตือนสติอันสั้นต่อทิตัส (2:15) ให้ “สอนสิ่งเหล่านี้” (อย่างน้อย 2:1-14) เปาโลก็หันส่วนนี้ไปยังความเป็นห่วงหลักของจดหมายนี้ คือ ‘การดี’ (นั่นคือ อุปนิสัยของคริสเตียนที่แท้จริง) เพื่อเห็นแก่คนภายนอก (3:1-8) และในความตรงกันข้ามกับพวกครูสอนเท็จ (3:9-11)” [103]

คำแนะนำ 3:1-2

หน้าที่หลายอย่างของคริสเตียนทุกคนก็ตามมา เราควร (1) “อยู่ใต้สิทธิอำนาจ” ของบรรดาผู้ปกครอง และ “พวกที่มีอำนาจ” โดยการ “เชื่อฟัง” พวกเขา และ (2) “พร้อม” ที่จะทำอะไรก็ตามที่ “ดี” (3) เราไม่ควร “ว่าร้าย (มุ่งร้าย)ใคร” และ (4) “มีสันติ” (คำกรีก *ฮามาคุส* ตามตัวอักษรหมายถึง “ไม่ต่อสู้”) “สุภาพ” “แสดงถึงความคิดเห็นใจ” ต่อทุกคน (เปรียบเทียบ [1 ทธ. 3:3](#); [1 ปต. 2:23](#))

“คริสเตียนต้องไม่รับเอาศิลปะของผู้ก่อการ”^[104]

“จนเดี๋ยวนี้เปาโลได้เป็นห่วงเกี่ยวกับการจัดการภายในของคริสตจักรต่างๆ ของชาวคริสตและหน้าที่ต่างๆ ของสมาชิกของพวกเขาต่อซึ่งกันและกัน ตอนนี้ท่านออกความเห็นอย่างสั้นๆ ในเรื่องความสัมพันธ์ของพวกเขาต่ออำนาจทางพลเรือนและรัฐบาลต่างชาติของพวกเขา โดยทั่วไป ประเด็นที่ท่านตั้งขึ้นก็คือว่า พวกเขาควรเป็นต้นแบบของการเป็นพลเมืองที่ดี เนื่องจากชีวิตใหม่ที่เหนือธรรมชาติของพระวิญญาณซึ่งได้ประทานให้โดยการบังเกิดใหม่ [ในพระวิญญาณ] พบการแสดงออกในท่าที่เช่นนั้น”^[105]

“ผู้ที่ต่อสู้เสมอเป็นพลเมืองและเพื่อนบ้านที่น่าเวทนา ผู้คนที่เต็มใจจะยอมด้วยความสุภาพก็เป็นที่ยกย่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพวกเขาทำตามวิญญาณสุภาพของพระเยซู”^[106]

คำชี้แจงเหตุผล 3:3-8

3:3 เพื่อจะกระตุ้นให้ผู้อ่านของท่านที่จะเชื่อฟังคำสั่งเหล่านี้ เปาโลได้หนุนใจพวกเขาโดยการย้ำเตือนพวกเขาถึงแนวทางที่พวกเขาเคยเป็น พวกเขาได้ก้าวหน้าไปมากแล้ว ลักษณะแต่ละอย่างที่ท่านได้อ้างอิงถึงในข้อนี้ก็ตรงกันข้ามกับลักษณะที่ท่านได้กระตุ้นให้ผู้อ่านของท่านที่จะรับเอาก่อนหน้าในจดหมายฝากฉบับนี้ พวกเขา (เราเอง) เปาโลได้รวมถึงตัวท่านเองได้: “โง่เขลา” คือ ไม่มีสติสัมปชัญญะ; “ไม่เชื่อฟัง” คือ ไม่จําาน; “หลงผิด” คือ ไม่ได้รับความกระจำง และ “เป็นทาส” คือ ไม่ เป็นอิสระและไม่วินัยในตนเอง ยิ่งกว่านั้น พวกเขาได้ “ชั่วร้าย” คือ ไม่มีสันติ “อิจฉา” คือ ไม่ คิดถึงผู้อื่น และ “เกลียดชัง” ไม่ มีความรัก ^[107] อีกครั้งหนึ่งอุปนิสัยของคริสเตียนจะต้องเป็นสิ่งตรงกันข้ามกับอุปนิสัยของชาวคริสต

3:4-5

การปรากฏ ที่เปาโลได้อ้างอิงถึงที่นี่เป็นการส่งพระเยซูคริสต์มาตายเพื่อเรา คือ การบังเกิดเป็นมนุษย์ นั้นเป็นการเปิดเผยที่ใหญ่ที่สุดของ “ความดีเลิศ” และ “ความรักสำหรับมนุษย์” ของพระเจ้า พระเจ้าได้ทำการริเริ่ม พระเจ้าไม่ได้ “ช่วย” คนให้รอดเพราะว่าพวกเขาได้ประพฤติอย่างชอบธรรม (“บนพื้นฐานของการกระทำ”) แต่เพราะว่าพระองค์ทรง *เมตตา* (เปรียบเทียบ [รม. 3:27-28](#); [4:4-5](#); [กท. 2:16-17](#); [อฟ. 2:5, 8](#); [2 ทธ. 1:9](#)) ความรอดที่พระองค์ทรงจัดเตรียม ประกอบด้วย การบังเกิดใหม่ (“การได้รับชีวิตใหม่”) ที่เปาโลเชื่อมโยงที่นี่กับ “การชำระ” จากความสกปรกของความบาป ([ยน. 3:3-8](#); [รม. 6:4](#); [อฟ. 5:26](#); [1 ปต. 1:3, 23](#)) และการฟื้นฟู (“การสร้างใหม่”) โดย “พระวิญญาณบริสุทธิ์” ของพระเจ้า ([2 คร. 5:17](#)) ท่านไม่ได้อ้างอิงถึงความเชื่อของมนุษย์เพราะว่าการเน้นของท่านที่นี้อยู่ที่พระคุณของพระเจ้าในการจัดเตรียมความรอด

“พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อบอกมนุษย์ไม่ใช่เกี่ยวกับความยุติธรรมที่จะไล่ล่าพวกเขาเป็นนิตยจันกระทั่งความยุติธรรมนั้นจับพวกเขาได้ แต่เกี่ยวกับความรักซึ่งจะไม่ปล่อยให้พวกเขาไป”[\[108\]](#)

ในข้อ 5 “การชำระ” สามารถอ้างอิงถึง การกลับใจเชื่อได้ และ “การสร้างใหม่” อ้างอิงถึง การเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์เหนือผู้เชื่อใหม่ อีกมุมมองหนึ่งคือ “การชำระ” สามารถอ้างอิงถึง *การรับบัพติศมาในน้ำ* พร้อมกับ “การได้รับชีวิตใหม่” และ “การสร้างใหม่” ซึ่งอธิบายถึงสิ่งที่พระวิญญาณทำ (ช่วยให้รอด บัพติศมาด้วยพระวิญญาณ การเติมเต็ม และการประทับตรา) ในความรอด[\[109\]](#) บางที “การชำระ” เป็นการเปรียบเทียบสำหรับการชำระฝ่ายวิญญาณและหรือการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณมากกว่าการรับบัพติศมาในน้ำพร้อมกับการเน้นที่วลีทั้งหมดอยู่ที่การชำระของพระวิญญาณ ซึ่งก็คืองานของการทำให้มีชีวิตใหม่[\[110\]](#)

จงสังเกตถึงการอ้างอิงถึงงานที่สมาชิกทั้งสามของตรีเอกภาพได้บรรลุในความรอดของเราในข้อเหล่านี้

3:6-7

พระเจ้าได้ “เท” พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์บนผู้เชื่อ “อย่างบริบูรณ์” พระองค์ได้ทำสิ่งนี้เป็นครั้งแรก ณ วันเพ็นเทคอสต์ (กจ. 2) แต่พระองค์ได้ดำเนินการที่จะทำอย่างนั้นเรื่อยไปเมื่อใดก็ตามที่แต่ละคนประสบกับการกลับใจเชื่อ (เปรียบเทียบ [รม. 5:5](#)) “พระคุณ” ของพระองค์มีมากกว่าความจำเป็นของเรา พระเจ้าไม่เพียงแต่ได้ป่าวประกาศว่าเราชอบธรรม (“ทำให้เราชอบธรรม”) เท่านั้น แต่พระองค์ได้ทำให้เราเป็น “ผู้รับมรดก” แห่ง “ชีวิตนิรันดร์” อย่าง

มีพระคุณอีกด้วย[111] การเน้นทั้งหมดของเปาโลอยู่ที่ “พระคุณของพระเจ้า” เราเป็นหนี้ทุกสิ่งต่อพระคุณของพระเจ้า (เปรียบเทียบ [รม. 3:24](#); [4:16](#); [5:1](#))

ในข้อ 5-7 เปาโลได้อธิบายถึง สิ่งที่ พระเจ้าได้ทำ (ได้ช่วยให้รอด ชำระ การทำให้มีชีวิตใหม่ การสร้างใหม่ การทำให้ชอบธรรม) พื้นฐาน ของมัน (ความเมตตาของพระเจ้า) วิธี ของมัน (พระวิญญาณบริสุทธิ์) และ เป้าหมาย ของมัน (ความหวังแห่งชีวิตนิรันดร์)

3:8

“คำกล่าวที่สัจจริง” ([1 ทธ. 1:15](#); [3:1](#); [4:9](#); [2 ทธ. 2:11](#)) ที่เปาโลได้อ้างอิงถึงบางที่เป็นสิ่งที่ท่านเพิ่งได้เขียนไปในข้อ 4-7 แรกสุด “เรื่องเหล่านี้” ในข้อนี้คือสิ่งต่างๆที่ท่านเพิ่งได้อธิบายไปในข้อเหล่านั้น ทิตัสจำเป็นต้อง “พูด” (สอน) เกี่ยวกับความจริงที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ “อย่างมั่นใจ” (เปรียบเทียบ [2:15](#)) ผลลัพธ์ที่ได้คาดหวังไว้คือ บรรดาผู้ที่ได้วางใจพระเจ้าสำหรับความรอดจะปฏิบัติ งานดี (“การดี” เปรียบเทียบ [อฟ.2:8-10](#); [ยก. 2:14-26](#)) ประการที่สอง “เรื่องเหล่านี้” ในข้อนี้อ้างอิงถึงการดีเหล่านี้ ข้อนี้สรุปประเด็นที่เปาโลได้สร้างขึ้นตลอดจดหมายฝากฉบับนี้ท่านได้กล่าวเพิ่มว่างานดีก็ยอดเยี่ยม (“ดี”) เช่นเดียวกับ “เป็นประโยชน์” (“มีประโยชน์”) อย่างแท้จริงสำหรับทุกคน (“มนุษย์ทุกคน”) ในระดับทางปฏิบัติ

“วิธีที่ดีที่สุดซึ่งคริสตจักรท้องถิ่นจะต้องเป็นพยานต่อผู้หลงหายก็โดยทางการรับใช้ที่เสียสละของสมาชิกคริสตจักร”[112]

ผู้รับช่วงบางคนของนักปฏิรูปนิกายโปรเตสแตนต์ (เช่น ซี ไอคอร์ เบชาในจีนวา และวิลเลียม เพอร์คินส์ในอังกฤษ) ได้ให้เหตุผลว่าผู้เชื่อแท้ในพระคริสต์จะพากเพียรในความเชื่อและการดำเนินชีวิตอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นี่ดูเหมือนว่าจะได้เป็นการมีปฏิริยารุนแรงเกินไปต่อการกล่าวหาของโรมันคาทอลิกที่ว่า การถูกทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อเท่านั้นที่นำไปสู่การต่อต้านธรรมบัญญัติ ถ้าคริสเตียนที่กล่าวอ้างนั้น ไม่ได้ดำเนินการที่จะพากเพียรในความเชื่อและการดีต่อนักปฏิรูปเหล่านี้ได้ยืนยันว่าบุคคลเช่นนั้น ไม่ได้รับความรอดในตอนแรก[113] การเตือนสติที่หนักแน่นของเปาโลสำหรับผู้เชื่อที่จะรักษาไว้ซึ่งการดีก็บ่งชี้ว่าท่านได้เชื่อมั่นเป็นไปได้สำหรับคริสเตียนแท้ที่จะไม่รักษาไว้ซึ่งการดี

“จุดประสงค์ของจดหมายฝากถึงทิตัสคือที่จะแนะนำท่านเกี่ยวกับสิ่งที่ท่านควรจะทำและสอนในคริสตจักรต่างๆบนเกาะครีต หัวข้อพิเศษของจดหมายนี้คือบทบาทของพระคุณในการส่งเสริมการดีท่ามกลางประชากรของพระเจ้า (ทต. 2:11-3:8)”[114]

ความรับผิดชอบของทิตัส 3:9-11

3:9 ในอีกด้านหนึ่ง ทิตัสควรหลีกเลี่ยงสิ่งที่ “ไร้คุณค่า” และ “ไร้ประโยชน์” เมื่อพิจารณาถึงบริบทนี้ เปาโลได้หมายถึงโดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งต่างๆที่พวกครูสอนเท็จส่งเสริม (1:10, 14; [1 ทธ.1:3-7](#); [6:4](#); [2 ทธ.2:23](#)) ตัวอย่างของประเภทเหล่านี้ของการโต้เถียงที่คำอธิบายของชาวยิวได้สงวนไว้ก็เป็นดังต่อไปนี้คือ “คนยิวควรกินไข่ออกมาในวันเทศกาลไหม?” “น้ำมันและไส้ตะเกียงแบบไหนที่คนยิวควรใช้เพื่อเทียนที่เขาจุดในวันสะบาโต?” “การล่าสัตว์วงศ์ตระกูล” ที่ถูกกล่าวถึงที่นี่เป็นการคาดคะเนเกี่ยวกับที่มาและวงศ์ตระกูลของบุคคลต่างๆซึ่งบางคนได้คิดว่ามีความสำคัญฝ่ายวิญญาณ (เปรียบเทียบ [1 ทธ.1:4](#))[115]

“ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ว่าคริสเตียนที่กล่าวอ้างผู้ซึ่งชอบที่จะโต้เถียงเกี่ยวกับพระคัมภีร์ตามปกติแล้วกำลังปกปิดบาปบางอย่างในชีวิตของพวกเขา ไม่นั่งลงอย่างมากและตามปกติแล้วก็ไม่เป็นสุข ณ ที่ทำงานหรือที่บ้าน”[116]

3:10-11 ถ้าครูสอนเท็จผู้ซึ่งได้ก่อให้เกิดความขัดแย้งแทนที่จะเป็นเอกภาพโดยการสอนของเขา (“คนที่สร้างความแตกแยก”) ได้ปฏิเสธที่จะเปลี่ยนแนวทางต่างๆของเขาหลังจากการเตือนหนึ่งหรือสองครั้งนั้น ทิตัสควร “ปฏิเสธ” เขาและไม่เกี่ยวข้องกับเขาอีก (เปรียบเทียบ [มธ. 18:15-17](#))[117] เหตุผลต่างๆสำหรับการปฏิเสธนี้คือครูสอนเท็จที่สร้างความแตกแยกนั้น ไม่ตรงไปตรงมาในการคิดของเขา (“บิดเบือน”) “ทำบาป” และ “ลงโทษตนเอง” ถ้าบุคคลเช่นนั้นปฏิเสธที่จะพิพากษาตัวเอง พระเจ้าจะพิพากษาเขา ([1 คร. 11:31-32](#)) ข้าพเจ้าเชื่อว่าผู้นำทั้งหมดของประชากรของพระเจ้าควรทำตามคำแนะนำนี้ เป็นที่ชัดเจนว่าเปาโลไม่ได้ตั้งใจมันเพื่อทิตัสเท่านั้น พวกผู้นำคริสตจักรไม่ควรให้เวทีแก่ครูสอนเท็จเช่นนั้นเพื่อทำพันธกิจในคริสตจักร คำกรีก *ไฮเรติคน* (“เป็นก๊กเป็นเหล่า”) เป็นคำที่เราได้รับคำภาษาอังกฤษนี้ “heretic” (คนนอกรีต-ผู้แปล) มา

“ความสำคัญของการปฏิเสธคำสอนเท็จในจดหมายฝากนี้ถูกบ่งชี้โดยการโจมตีโดยตรงของ เปาโลที่ผู้ซึ่งสร้างความแตกแยก ณ ตอนเริ่มต้นของจดหมายนี้ (1:10-12) และตอนนี้ ณ การสรุปของมัน (3:9-11) ข้อความทางศาสนศาสตร์ที่โดดเด่นของท่าน (1:1-4; 2:11-15; 3:3-7) ก็จัดเตรียม ‘หลักคำสอนที่ถูกต้อง’ ที่จูงใจผู้เชื่อไปสู่ ‘การดี’ และทำให้ชาวประเสริฐ ‘น่าดึงดูดใจ’ ต่อโลกที่หลงหาย ในทางตรงกันข้าม พวกครูสอนเท็จพร้อมกับคำสอนที่ผิดพลาดของพวกเขานั้นจูงใจพวกผู้ติดตามของพวกเขาไปสู่งานซึ่งโดยเนื้อแท้แล้วก็ ‘ปฏิเสธ’ ความรู้แท้ถึงพระเจ้า (1:16) และทำลายเอกภาพทางหลักคำสอนของคริสตจักร”^[118]

III. สรุป 3:12-15

เปาโลได้จับจดหมายฝากนี้โดยการส่งคำแนะนำแก่ ทิตัสเกี่ยวกับเพื่อนร่วมงาน คำกำชับสุดท้าย และการทักทายสุดท้าย เปาโลได้ทำอย่างนั้นเพื่อจะทำให้ท่านสามารถทำให้งานของท่านเกี่ยวกับการจัดตั้งคริสตจักรให้อยู่ในระเบียบนั้นสำเร็จได้

- 3:12 เป็นที่ชัดเจนว่าเปาโลได้ตั้งใจที่จะส่ง “อารเทมาส” หรือ “ทีกักัส” ไป (2 ทธ. 4:12) เพื่อแทนที่ของทิตัสบนเกาะครีต เปาโลต้องการให้ทิตัสที่จะร่วมกับท่านสำหรับ “ฤดูหนาว” ที่จะมาถึงในเมืองนิโคบุรี (“เมืองชัยชนะ”) บางที่เป็นเมืองในอิลลีริคุมซึ่งตั้งอยู่บนชายฝั่งอาเดรียติกแห่งกรีซตะวันตกซึ่งตรงกันข้ามกับอิตาลีเหนือ
- 3:13 “เสนาส” และ “อปอลโล” (เปรียบเทียบ กจ. 18:24-19:1) เป็นที่ชัดเจนว่าได้อยู่กับทิตัสบนเกาะครีตและวางแผนที่จะจากเกาะครีตไปยังที่อื่นๆ แห่งพันธกิจ ก่อนหน้านั้นพวกเขาอาจได้นำจดหมายนี้จากเปาโลไปยังทิตัส เสนาส (“ของขวัญแห่งเซอัส”) เป็นที่ชัดเจนว่าเป็นนักกฎหมายชาวอียิวที่ได้กลับใจเชื่อผู้ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส อย่างที่คำว่า “นักกฎหมาย” (คำกรีก *โนมิกน*) หมายถึงในหมวดพระกิตติคุณ^[119] หรือเขาอาจเป็นผู้เชี่ยวชาญในกฎหมายของกรีกหรือโรมเมื่อพิจารณาถึงชื่อภาษากรีกของเขา^[120] เปาโลได้กระตุ้นให้ทิตัสและคริสเตียนชาวครีตที่จะ “ช่วยเหลือ” พี่น้องสองคนนี้ “ในเรื่องการเดินทางของพวกเขา” โดยการปรนนิบัติต่อความจำเป็นต่างๆของพวกเขา อัครทูตนี้ได้ให้โอกาสที่ชัดเจนแก่พวกเขาที่จะนำการดีไปสู่การปฏิบัติ

3:14 ผ่านทางทิศนั้นเปาโลได้ให้การหนุนใจสุดท้ายแก่ชาวคริสต์ที่จะสละชีวิตในการจัดเตรียมเพื่อความรับผิดชอบทางการเงินตามปกติของพวกเขาเอง (“สิ่งที่จำเป็นจริงๆ”; เปรียบเทียบ [2 ธส. 3:7-12](#)) “เรียนรู้ที่จะทำการ [อาชีพ] ดี” บางทีอ้างอิงถึงกิจกรรมที่ได้รับค่าจ้างตามปกติมากกว่าโครงการหาทุนพิเศษ (เปรียบเทียบ ข้อ 8) ฉบับ NIV ที่แปลว่า “จัดเตรียมเพื่อความจำเป็นต่างๆประจำวัน” ก็แปลความคิดนี้ชัดเจนว่าฉบับ NASB เป็นที่ชัดเจนว่าแบบแผนตายตัวโดยทั่วไปของชาวคริสต์ก็ได้ประยุกต์ใช้กับบางคนในคริสตจักร ความขยันขันแข็งอุตสาหกรรม (“การดี”) จะจัดเตรียมสิ่งที่คริสเตียนจำเป็นต้องให้ พวกเขาจะ “ไม่เป็นคนที่ไร้ผล” (เปรียบเทียบ ข้อ 9 [ลก. 8:14](#); [ยน. 15:2](#))

3:15 เราไม่รู้ว่าใครได้อยู่กับเปาโล (“ทุกคนที่อยู่กับข้าพเจ้า”) เมื่อท่านได้เขียนจดหมายฝากฉบับนี้หรือที่ที่ท่านได้อยู่เมื่อท่านได้เขียนมัน แต่เป็นที่ชัดเจนว่าท่านได้อยู่ในกลุ่มของคริสเตียนคนอื่นๆ เปาโลได้ส่งคำทักทายไปยังคนสละชีวิตบนเกาะครีต (“คนที่รักเราเพราะความเชื่อเดียวกัน”) และได้จบด้วยการอวยพรพวกเขาว่า “ขอพระคุณดำรงอยู่กับพวกท่านทุกคนเถิด” “ท่าน” อันที่สองเป็นพหูพจน์ในดัวบทกรีก

“อย่างเช่นใน 1 ทธ.5:21 และ 2 ทธ.4:22 นั้น พหูพจน์นั้นแสดงให้เห็นว่าจดหมายฉบับนี้ได้ถูกคาดหวังให้ถูกอ่านต่อสาธารณะ”[\[121\]](#)

เปาโลได้เริ่มต้นและจบจดหมายฝากฉบับนี้ด้วยการอ้างอิงถึง “ความเชื่อ” และ “พระคุณ” (1:4) “พระคุณ” ปรากฏในบทแรกและบทสุดท้ายของจดหมายที่ได้รับการดูแลใจทุกฉบับจากเปาโล รวมถึง 1 และ 2 เปโตรและวิวรณ์